

■ 21 Ekim
2016 Cuma
■ Sayı: 50
■ 3 TL

HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

BOYUN EGME

Nereye kaçacaksınız?

'Gerçekçi' geçinenler 'daha yaşanabilir' bir kapitalizm dediklerinde bundan ne anlıyorlar bilemiyoruz. Ama müjde! Bu orta sınıf algısı için de yolun sonu görünüyor: Amerika'da bile cazip görünen bir 'gerçekçi' seçenek yok.

BÖYLE GİTMEZ

HANGİ CUMHURİYET? | PROJE OKULLARI VE SOSYALİZM OKULLARI | ÇALIŞAN ÖĞRENCİLERİN
DAYANIŞMA AĞI | YUNANİSTAN KOMÜNİSTLERİ'NDEN | 1905: KİMİNE YENİLGİ KİMİNE PROVA

"FELAKETİN EŞİĞİNDE..."

Aşağıdaki metin 20 Temmuz 2008 tarihini taşıyor. Bundan 8 yıl önce Türkiye Komünist Partisi tarafından çıkarılan "2008 Yılında Türkiye Cumhuriyeti Felaketin Eşiğinde" broşürünün girişinde bunları yazmışız.

Geriyeye dönmeyi, felaketten "eski iyi günlere dönmek" için sermayeyle anlaşarak kurtulmayı aklımızdan bile geçirmedik.

Gericiliğin, kuşkusuz komünist aydınların, işçilerin, özel olarak Sovyet Devrimi'nin de pay sahibi olduğu bütün ileri adımları mahkûm etme çabalarına karşı koymayı bir an bile ihmal etmedik.

* * *

Türkiye Cumhuriyeti bir felaketin eşiğinde. Felaketin kaynağında, Türkiye Cumhuriyeti'ne karakterini veren, ona başından beri egemen olan sermaye sınıfının, kendi bencil sınıf çıkarları doğrultusunda, yıllar boyunca sömürdüğü, talan ettiği ve emekçi halk için bir kâbusa çevirdiği güzel ülkemizi emperyalist yağmaya tamamen açık hale getirecek öldürücü darbeyi kabullenmesi, benimsemesi ve bu darbeden medet umması yatmakta. Türkiye burjuvazisi, bu coğrafyaya kattığı tek değer olan ve emekçilerin sahip çıkmak konusunda tereddüt etmeyeceği cumhuriyetin kazanımlarını ortadan kaldırmaya karar verdi.

Bu bir geriye dönüştür, bu bir karşı-devrimdir, bu karanlığa teslim oluşturm.

Türkiye Komünist Partisi, artık yalnızca emekçi halkımıza, yurtseverlere, sömürgeleşmeyi kabul etmeyenlere ait olan bu kazanımları savunmak konusunda hiçbir tereddüt göstermeyecektir. Açıgözlü bir sınıfın dondurduğu, fakirleştirdiği ve şimdi tamamen elden çıkarmak istediği değerler emekçilerin elinde ve yepyeni bir çerçeveye yerleştirilerek yaşama olanağı elde edecektir.

Cumhuriyetin kazanımlarını savunmak ise, bugün, sosyalizmin gündemindedir. Tasfiye edilmekte olan 1923, ancak sosyalist devrimci bir silkiniş ile yeniden tarihsel değer kazanabilir.

Emperyalizme karşı olup bugünkü sömürü düzenini korumak... Dinci gericiliğin yaşamın her alanına egemen olmaya başlamasından rahatsız olup aydınlanma kavgasını burjuva modernizminin korkak ve ikiyüzlü hesaplarına teslim etmek...

Bütün bu yaklaşımlar bir demagoji değilse eğer, geçmişte kalmış, sahiplerini trajik bir sona taşımıştır.

Kapitalizm, Türkiye Cumhuriyeti'ni felaketin eşiğine getirmiştir.

Türkiye'nin ekonomisi, siyaseti, ordusu, yer altı ve yer üstü zenginlikleri, kültürü teslim alınmıştır. Emperyalist barbarlığın marifeti bölgesel savaşlar kapımızı çalmaktadır. Bölünme, parçalanma, daha kötüsü Türkler ve Kürtler arasında bir iç savaş olasılık dahilindedir.

Türkiye'de cumhuriyet fikri işbirlikçilerden, dincilerden, liberal mandacılarından, faşistlerden, bir bütün olarak burjuva sınıfından kurtarılmalıdır.

Onlar "cumhuriyet" yükünden kurtulmadan, Türkiye onlardan kurtulmalıdır.

Abartılı mı? Kısa bir gezintiye çıkalım, Türkiye'nin gerçeklerine kabaca göz atalım. Çizdiğimiz tablonun eksigi çok, fazlası yoktur.

Evet, Türkiye bir felaketin eşiğindedir. Türkiye'yi bu felaketten kurtaracak biricik güç emekçi halkımızdır. Yaklaşan felaketin boyutları ürkütücü, ülkeyi felakete sürükleyen güçler acımasızdır. Buna karşın, biliyoruz ki, başaramayacaklar.

Mücadele edersek...

Biz başarırız!

Türkiye Komünist Partisi
20 Temmuz 2008

KOMÜNİST PARTİ

HANGİ CUMHURİYET

GERİCİLİK VE EMPERYALİZM CUMHURİYETİ NASIL TESLİM ALDI?
HALKÇILIĞA, SOSYAL DEVLETE, HUKUKUN ÜSTÜNLÜĞÜNE NE OLDU?

SERMAYENİN CUMHURİYETİ YIKILIRKEN, AYDINLANMANIN,
İLERLEMENİN, HALKIN CUMHURİYETİ KİMLERİN ELİNDE YÜKSELECEK?

İSTANBUL 1

ATILLA ÖZDEMİR - Moderatör

İLKER BELEK - Sermaye
Cumhuriyeti nasıl tahrip
ediyor?

AYDEMİR GÜLER - Sosyalizm
penceresinden Cumhuriyet'e
bakış

29 Ekim Cumartesi / 15.00
Pir Sultan Abdal Kültür Merkezi -
Kadıköy Şubesi
Nadir Sokak No:2/4 İçerenköy

İSTANBUL 2

AYDEMİR GÜLER - Cumhuriyet'in tarihsel değeri

MEHMET KUZULUGİL - AKP Cumhuriyet'e nasıl saldırdı?

ÖZGÜR ŞEN - Aydınlanma ve Cumhuriyet için mücadele, sosyalizm
kavgasının neresinde?

30 Ekim Pazar / 15.00 - Şişli Kent Kültür Merkezi

ANKARA

BARIŞ TERKOĞLU - AKP
Cumhuriyet'e nasıl saldırdı?

MESUT ODMAN - Cumhuriyet'in
tarihsel değeri

ÖZLEM ŞEN - Aydınlanma ve
Cumhuriyet için mücadele,
sosyalizm kavgasının neresinde?

30 Ekim Pazar /
Nâzım Hikmet Kültür Merkezi
Konur Sokak No: 51 - Ankara

İZMİR

KEMAL OKUYAN - Sermaye
Cumhuriyeti nasıl tahrip ediyor?

BARIŞ TERKOĞLU - AKP
Cumhuriyet'e nasıl saldırdı?

ORHAN GÖKDEMİR - Cumhuriyet'in
tarihsel değeri

SAVAŞ SARI - İzmir'de kenti
savunmak

29 Ekim Cumartesi / 17.00
Mimarlar Odası Mimarlık Merkezi
Konferans Salonu
Alsancak mah. 1474 sk. No. 9 / Alsancak

ESKİŞEHİR

KEMAL OKUYAN - Sermaye
Cumhuriyeti nasıl tahrip ediyor?

30 Ekim Pazar / 17.00

KOMÜNİST PARTİ

Sosyalizm Okulları'nda yeni dönem başlıyor

LİSELİLER PİYASANIN VE GERİCİLİĞİN PENÇESİ ALTINDA ÇÜRÜYEN OKULLARINA SAHİP ÇIKMAKLA KALMIYOR, GEÇEN SENE OLDUĞU GİBİ BU SENE DE SOSYALİZM OKULLARI ÇATISI ALTINDA BİR ARAYA GELİYOR. DÜŞÜNCE VE EYLEMİN BİRLİĞİ... BİZE GEREKEN BU. YAŞADIĞIMIZ DÜNYAYI ANLAMAK YETMİYOR. DÜNYAYI DEĞİŞTİRMEK GEREKİYOR. ZATEN DEĞİŞTİRMEDİĞİMİZ BİR DÜNYAYI ANLAYAMIYORUZ. BU DÜNYAYI DEĞİŞTİRMEYEN BIRAKIRSAK, ANLAŞILIR BİR YANI DA KALMIYOR. KÖTÜLÜĞÜ KABULLENMEDİĞİMİZ İÇİN ONA BAŞKALDIRIYORUZ, BAŞKALDIRABİLMEK İÇİN DİDİK DİDİK EDİP ÖĞRENİYORUZ.

Ülkenin dört bir yanında yüzlerce liseliyi bir araya getiren Sosyalizm Okulları, geçen yıl yoluna 'karanlığa karşı aydınlığın okullarına' çağrı yaparak başlamıştı. Aradan bir yıl geçti ve bu slogan bugün çok daha yakıcı hale geldi. AKP'nin projeleriyle liselerin bir bir karanlığa sürüklendiği, okulların aydınlık yüzü olan öğretmenlerimizin okullarından sürüldüğü bu dönemde Sosyalizm Okulları, AKP'nin her şeyi yapsa da karanlığa teslim almayacağı liselilerle birlikte mücadele etmek, üretmek, aydınlık bir ülke kurmak için toplanmaya yeniden başlıyor.

Sosyalizm Okulları'nın liselilere kattığı önemli değerlerden birisi, eğitimin, öğrenmenin ve mücadele etmenin birlikte yapılabileceğini açıkça göstermesi oluyor. Evet, liselere sahip çıkmak ve karanlığa teslim etmemek bugün mücadelenin en önemli gündemlerinden birisi. Ama kabul etmek gerekir ki eğitim uzun zamandır piyasacılığın, paranın, geleceksizliği ve gericiliğin saldırısı altında çürümeye terk edildi. Dolayısıyla, alternatif bir bakış açısının mümkün olan her yerde örgütlenmesi son derece önemli.

Diğer yandan, ülkemizin yalnızca büyük kentlerden ve "köklü" sayılan okullardan oluşmadığını bilmek, tüm ülkede emekçi halk çocuklarının farklı

bir anlayışla bir araya gelmiş Sosyalizm Okulları'yla tanışmasını sağlamak da bir o kadar önemli. Küçük büyük demeden, mümkün olan en fazla sayıda il ve ilçede Sosyalizm Okulları'nı mümkün kılmak, daha fazla sayıda liselinin hayata farklı açıdan bakması ve kendisini gelecek kavgasına hazırlaması için gerekli.

KARANLIĞA KARŞI AYDINLIĞIN OKULLARI

Çalışmalarına başladığında Sosyalizm Okulları'nın sosyal medya hesaplarına gelen mesajlarda 'bu okullara kayıt yaptırmak gerekiyor mu ya da bu okulları tamamlayanlara bir belge veriliyor mu?' gibi sorular geliyordu. Nasıl bir okuldu bu okul? Dersten kaytarmak, ödevini yapmamak var mıydı bu okulda? Yanıtı ilk oturuma geldiklerinde liselilerin kendileri verdi; bu okul bir mücadelenin başlangıcı. Yalnızca hayat kavgasının değil, liselilerin geleceğine sahip çıktıkları bir mücadelenin ilk adımları.

Sosyalizm Okulları'nı bir yuvarlak masa toplantısından ya da bir sınıfa doluşup eğitim görmekten farklı kılan da tam olarak bu. Bir yandan, gençleri yalanlarıyla avutmaya çalışan bu düzenin karşısında akılları diri tutmak gerekiyor, diğer yandan bunun için mücadele vermek ve mücadelenin daha güçlü

verilmesini sağlamak. Sosyalizm Okulları bu nedenle, yalnızca toplanıp tartıştığımız günlerden ibaret bir "aktivite" değil, zamana yayılan, sokaklara taşan, liselerimizi, mahallelerimizi gündeme alan bir örgütlenme faaliyeti.

GEÇEN SENENİN DERSİ: BİZ BU İŞİ YAPARIZ!

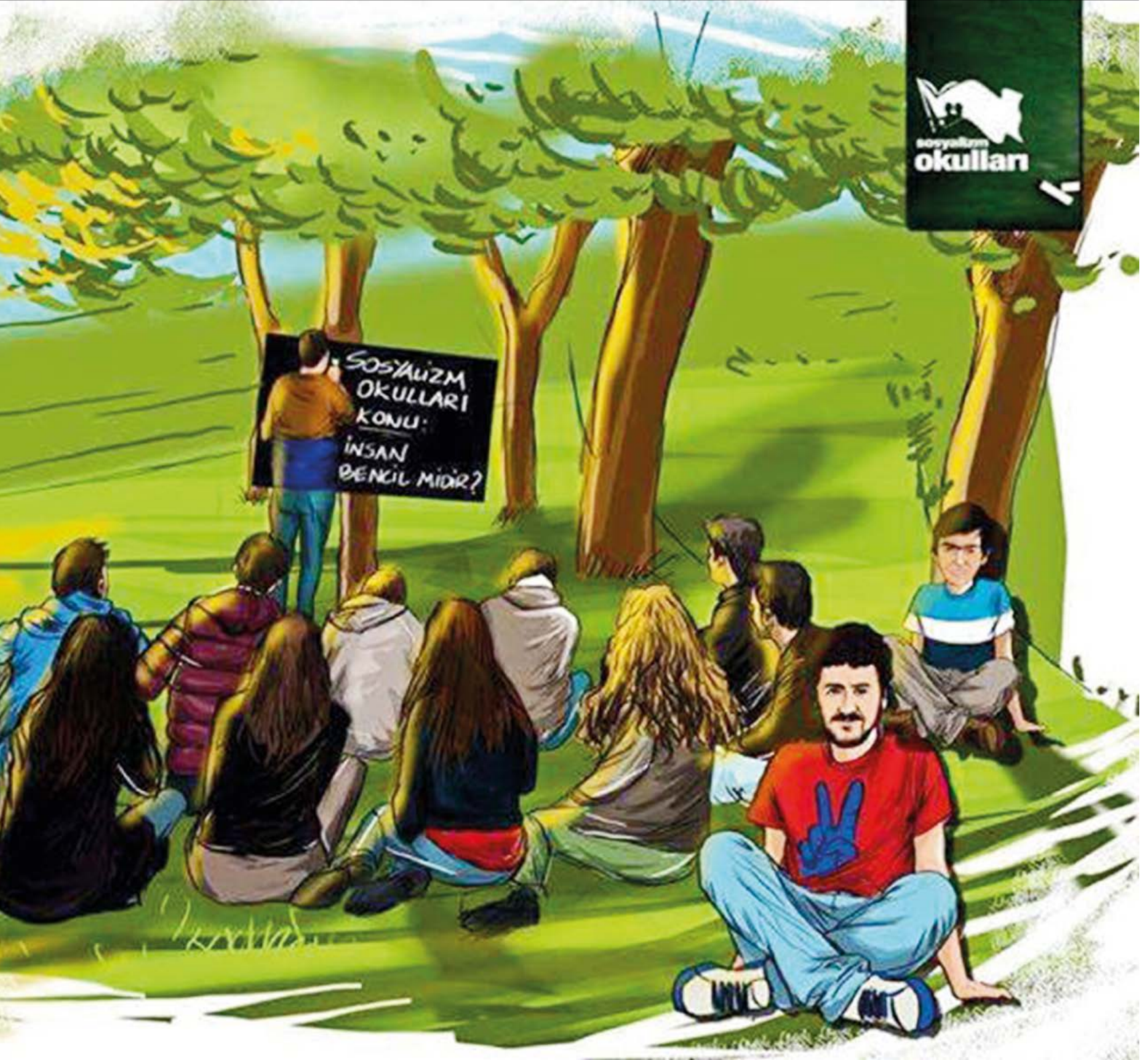
Geçen sene 45'i aşkın ilde Sosyalizm Okulları'nı yüzlerce arkadaşımızla birlikte gerçekleştirdik. Bazen bir parkta, bazen bir kafede toplandık. Karaman'da çocuk istismarcısı Ensar Vakfı'nın karşısına 'Aydınlanmayı neden savunmalıyız?' sorusunun yanıtıyla çıktık. AKP düzeni, Suriye'de binlerce insanın ölümüne neden olup bir de utanmadan '12 milyon mağdurun yurdundan edilmesi karşısında sergilenen bencil tavırlar, insanlık vicdanında derin yaralar açıyor' sözlerini sarf ederken ülkenin dört bir yanında 'İnsan bencil midir, nasıl bencil olur?'u tartıştık. Kadıköy'de, Diyarbakır'da, Van'da, Mersin'de, Karadeniz'den Trakya'ya kadar ülkenin birçok yerinde Sosyalizm Okulları'nı büyüttük. Geçen seneden bugüne çıkarabileceğimiz en önemli ders, memleketin Sosyalizm Okulları'na ihtiyaç duyduğuydu.

Bu ihtiyacı karşılamanın sorumluluğuyla bu dönemi planladık.

İLK DERS: 15 TEMMUZ'DA NE OLDU?

Bu yıl ise Sosyalizm Okulları Temmuz ayında yaşanan darbe girişimini gündeme alarak yola çıkacak. "15 Temmuz'da yaşananlar bir kurmaca mıydı, yoksa kardeş kavgası mı? İki taraftan birisi bizi temsil ediyor mu?" soruları etrafında, 15 Temmuz'da gerçekten ne yaşandığı tartışılacak. Darbe fırsatçılığıyla OHAL ilan edip her istediğini yapacağını sanan iktidarın ne amaçladığı ve boyun eğmeyen gençlerin ne yapması gerektiği konuşulacak. Solcu Liseliler, bu ülkede yaşananlara boyun eğmeyenleri

bir araya getirmek üzere mücadele yürütüyor ve Sosyalizm Okulları'nın örgütlenmesinde aktif şekilde görev alıyor. YGS şifre skandalı yaşanırken sesini yükseltenler, Berkin'in katilleri karşısında susmayanlar, bu saflarda bir araya geliyor. Geçtiğimiz sene proje okullarına ve AKP'nin okullara atadığı müdürlere sırtını dönenler, yine aynı saflarda yerini alıyor. İşte Sosyalizm Okulları, geleceğine sahip çıkacağını gösteren liselilerin bir araya gelmesi için yola çıkıyor. Solcu Liseliler, bütün liselileri Sosyalizm Okulları'nı büyütme ve bu hafta sonu yapılacak ilk derse çağırıyor.

İlk derste neler konuşulacak?

15 Temmuz gecesi birçok insanın aklına gelen sorular aynıydı. Bu yaşananlar bir kurmaca mı yoksa kardeş kavgası mı? Çatışan taraflardan birisi bizi temsil ediyor mu? Ertesi gün ne yapmalıyız?

Oysaki 15 Temmuz gecesi yaşananlar, sürece biraz daha derinden baktığımızda oldukça berraktı. 15 Temmuz'dan bugüne gelen süreçteyse fotoğraf daha da netleşti. Gerçekler liselerin açılmasıyla elimize tutuşturulan broşürlerde anlatılanlardan çok farklı.

Sosyalizm Okulları'nın ilk dersinde şu sorulara yanıt verilecek:

15 TEMMUZ YALANLARI VE GERÇEKLER

- 15 Temmuz'da aslında ne oldu? "Büyük güçler" mi, kurmaca mı, kardeş kavgası mı?
- Tayyip darbeyi eniştesinden mi duydu?
- Feto ile Tayyip'in arası neden bozuldu?
- Cemaate karşı olmak için AKP'nin yanında olmak şart mı?
- Darbe girişiminden sonra patronlar neden halinden memnun?

'PROJE OKULU'NA DİRENÇ: NELER OLDU, NELER OLMALI?

LİSELERDE GÖZLE GÖRÜLÜR BİR HAREKETLİLİĞE NEDEN OLAN "PROJE OKULU" UYGULAMASI, OKULLARIN AYDINLANMACI KİMLİĞİNİN TASFİYESİNİ VE TAVIR ALAN LİSELİLERİN BASTIRILMASINI HEDEFLİYOR. BU HALİYLE "PROJE" HAK ETTİĞİ YANITI ALMIŞ DEĞİL. SOLCU LİSELİLER, TEPKİLERİ BÜYÜTMEME VE YÖN VERMEYE ÇALIŞACAK.

Proje Okulu olarak bilinen ve orta öğretim kurumlarındaki dönüşümü hedef alan AKP operasyonu tüm hızıyla sürerken, tepkiler de düşük bir ivmeyle büyüyor. Proje okulları operasyonunun kapsamı ve hedefi göz önüne alınca, şu ana kadar ortaya çıkan tepkinin çok daha fazlasına ihtiyaç duyduğumuz açık.

Projenin büyüklüğü, yalnızca okulların içerisinde yapılanlardan ibaret değil. Kadıköy Anadolu Lisesi'nde görüldüğü gibi, polislin makinahlı tüfeklerle okul kapısında boy göstermesi gibi "numaralar" da projenin kapsamı içerisinde görülmeli. Bu açıdan liselerin direnmesinin kolay yollardan olmayacağı söylenebilir.

Bu tepkinin büyümesinin

önündeki kimi engellere geçmeden sürece daha ayrıntılı bir şekilde bakmakta yarar var.

AKP'NİN KARARI: İLERİCİ BİRİKİM TASFİYE EDİLECEK

1 Eylül 2016 tarihli Resmi Gazete'de yayımlanan Milli Eğitim Bakanlığı Özel Program ve Proje Uygulanan Eğitim Kurumları Yönetmeliği, dönüşüm operasyonu hakkında bazı önemli bilgiler veriyor.

İlk olarak söz konusu yönetmelik ile proje kapsamına alınan okulların belirlenmesindeki mantığın altını çizelim: Proje okullarının önceliği doğrudan "okulun açılış tarihi, yapısı veya yetiştirdiği devlet adamları itibarıyla nitelik taşıyan okullar" maddesiyle tanımlanıyor.

Yani tasfiye edilmediği sürece AKP'nin sınırsız bir kontrol sağlamaya çalıştığı toplumsal alanın "yaramaz çocuğu" olacağı görülen, tarihi, yapısı ve yetiştirdiği kadrolar itibarıyla "önemli" sayılan okullar. Dahası yönetmeliğe eklenen "merkezi sınavlarda kendi türünde başarı ortalamasına göre il genelinde ilk beş dereceye sahip olan okullar" ibaresi ile çember iyice daraltılıyor.

Proje okulları kapsamına alınan okullarda yıllardır eğitim veren ve söz konusu liselerin ilericisi birikiminin bir parçası olan deneyimli öğretmenler başka okullara atanıyor. Yerlerine ise hiç bir nesnel ölçütü olmayan bir atama sistemiyle öğretmen atamaları gerçekleştiriliyor.

Bunların yanında başka müdahalelere de kapı aralanıyor.

Proje okullarına öğrenci alımı, -şimdilik- belirli kısıtlarla, okul yönetimine bırakılıyor. Bünyesinde ortaokul bulunan proje okullarına öğrenci alımı, okul yönetimince yapılacak yazılı veya sözlü sınav sonucuna bağlanıyor. AKP'li dinci okul yönetimlerinin sözlü mülakatla öğrenci alımı ile örneğin Çağaloğlu Lisesi'nde İmam Hatip sınıfı açılması arasında ise sanıldığından kısa bir mesafe bulunuyor. Yani Kabataş Lisesi müdür yardımcısı "şimdi tüm okulların imam hatip olma zamanı" derken rolünü hiç de abartmıyor, kurgulanmış bir operasyonun parçası ve taşıyıcısı olarak konuşuyor.

NEYE HAZIRLANILMALI?

Eğitim yılının başlamasıyla

Mücadeleye veda etmeyeceğiz

Çağaloğlu Anadolu Lisesi'nde yapılan öğretmene veda "eylemi", sonrasında hazırlanan ve elektronik medyada inanılmaz bir hızla yayılan videosu ile birlikte gerçekten şiddetli bir protestoydu.

Gerici hükümetin kararlılıkla icra ettiği bir tasfiye, okul bahçesini işgal eden yüzlerce öğrencinin ve "uzaklaştırılan" öğretmenlerin katılımıyla protesto ediliyordu.

Ama mevcut kafa karışıklığı ve kararsızlıklar

yüzünden 'öğretmene veda' eyleminin bir 'memlekete veda' havasıyla yorumlanması mümkün oldu. Etkili bir protesto olabileceksen, melankolik bir "tepki" olarak kalması, sadece liseliler için değil koca bir ülke için intihar olur.

Solcu Liseliler, son derece etkili olan bu eylemlerdeki inatçılığı ve ısrarı öne çıkararak, direnme düşüncesinden uzak bir kaybetme psikolojisinin geriye atılması

için uğraşacak.

Solcu LİSELİLER

proje okullarına dönük tepki de büyüdü. Önce Bornova Anadolu Lisesi ve İzmir Fen Lisesi'nde, sonrasındaysa Çağaloğlu Anadolu Lisesi, Kadıköy Anadolu Lisesi ve Avni Akyol Güzel Sanatlar Lisesi'nde gerçekleşen eylemler proje okullarını ülke gündemine sokmayı başardı. Fakat önemli eksiklerle...

İlk olarak, neredeyse tüm örneklerde liseliler, veli ve mezun derneklerinin 'siz karışmayın' tepkisiyle karşılaştı. Belki de korumacı bir bakışla takınılan bu tavır, iki sebeple eylemlerin etkisinin sınırlı kalmasına sebep oldu. İlki basit, liselilerin sıra dışı yaratıcılığının ve kitleselliğin rengini çalmadığı bir eylemliliğin etkisi zayıf olmaya mahkûm. İkincisiyse, karşımızdaki AKP operasyonunun liselere bütün olarak saldırması ve öğretmen, veli, öğrenci, mezun dinlememesi. Dolayısıyla bu bileşimden liselileri çıkardığımızda ortaya kalan yalnızca günü kurtarmaya dönük müdahaleler oluyor. Solcu Liseliler de bu eksiklerin doldu-

rulması için sürece dahil oluyor, sözünü yaygınlaştırmaya çalışıyor. Bir yandan da tabii ki ihtiyaç duyulan cesaretin aşılmasına yardımcı oluyor.

Solcu Liseliler, ilk günden bugüne ortaya çıkan tüm itirazların ve eylemlerin içindeydi. Kimisinde ilk harekete geçenler arasında, kimisinde sürece destek için kolları sıvayanların yanındaydı... Ancak içinden geçtiğimiz hareketliliğin ara değerlendirmesi olarak, çok daha

fazlasının yapılmasına ihtiyaç duyulduğunu söyleyelim.

'Liseliler geride dursun' tepkisi ortaya ideolojik bir bulanıklık çıkarıyor. Bulanıklığın olduğu her yerde ise kafa karışıklığı mevcut.

Bu kafa karışıklığını önleyebilecek güç olarak Solcu Liseliler, proje okullarına dönük öfkenin doğru zeminde akması ve layık olduğu kitlesellekle buluşması için kolları sıvıyor ve kendisine misyon biçiyor.

Proje okulları saldırısı kent merkezlerinin karakterinin bir parçası olan, aydınlanmacı direncin sembolü haline gelmiş liselere dönük bir saldırı ise, buna karşı direnç de mutlaka ilerici karakter taşıyan bu kent dokusunun tamamının harekete geçirilmesiyle mümkün olabilir ve elbette liselilerin dinamizmi ve sorumluluğuyla. Solcu Liseliler bu bütünlükte yaklaşıp, bu direncin vücut bulmasını sağlayacak zeminler yaratacak.

ÇALIŞAN ÖĞRENCİLER KENT
MERKEZLERİNDE BİRLİKTE HAREKET EDECEK

Bir 'dayanışma ağı' neler yapabilir?

GEÇİMİNİ SÜRDÜRMEK VE EĞİTİM GİDERLERİNİ KARŞILAMAK İÇİN ÇALIŞAN ON BİNLERCE ÖĞRENCİ, KENT MERKEZLERİNİN EN KALABALIK EMEKÇİ KESİMLERİNDEN BİRİNİ OLUŞTURUYOR. KOMÜNİST GENÇLİK'İN GİRİŞİMİYLE KURULACAK DAYANIŞMA AĞI, SERMAYE DÜZENİNİN YÜKÜNÜ SIRTINDA TAŞIYAN ÖĞRENCİLERİ BİR ARAYA GETİRECEK VE KENT MERKEZLERİNİN ÇEHRESİNİ DEĞİŞTİRECEK.

Komünist Gençlik'in tüm ülkede dostlarıyla yaptığı toplantılardan çıkan kararlardan birisi de, kent merkezlerinde, özellikle hizmet sektöründe çalışan ve sayıları on binlerle ifade edilen öğrencilerin bir araya getirilmesi ve bir dayanışma ağı kurulmasıydı. Bu doğrultuda ilk adım atıldı, emeğiyle geçinen öğrencilerin dayanışmasını sağlamak üzere bir iletişim havuzu oluşturulmaya başlandı. Çeşitli kent mer-

kezlerinde yapılacak çalışmalara ulaşmak isteyenler için bir de sosyal medya hesabı kullanıma girdi.

BU ALANDA ÖRGÜTLENMEK MÜMKÜN MÜ?

Çalışan öğrencilerin bir araya getirilmesiyle ilgili ihtiyaç öncelikle, emeğiyle geçinen kalabalık bir öğrenci nüfusunun, işçi sınıfının tarihsel çıkarlarıyla yan yana getirilmesine dayanı-

yor. Öte yandan, öğrencilerin çalıştıkları işlerin genellikle gelip geçici, düzensiz ve tanımsız olmasına takılmamak gerekiyor: Sermaye düzenine karşı mücadele etmek için en güçlü neden, öğrencilerin buldukları şehirlerde tutunabilmek için son derece ağır koşullarda çalışmak zorunda bırakılması olmalı. Geleceksizliğin kendisini en açık şekilde gösterdiği koşullardan birisi de bu. Lise ve özellikle üniversite öğrencileri, geçimlerini

sağlamak ve eğitimlerine devam etmek için çalışmak zorundalar ve çalıştıkları iş koşulları genellikle eğitimlerini de aksatmalarına neden olacak kadar ağır. Geleceğe ilişkin bu belirsizliği ve karanlığı yaratmanın, adlı adımla sermaye düzeni olması, sınıf ekseninde bir araya gelmek için yeterli sayılmalı.

Bununla beraber, öğrencilerin çalışma şekilleri ve koşulları, ücretli emekçi olarak belirlenmeleri için yeterli olsa da geleneksel

işçi tanımlamasından bir nebze uzak ve bu durum alışıldık şekilde örgütlenmek için de güçlük yaratıyor. Öğrenciler kimi zaman, sadece kısa süre için belirli bir işyerinde çalışırken, kimi zaman üstlendikleri işin tanımını bile yapmaktan zorlanıyorlar. Bu derece belirsiz ve gelişim geçici bir çalışma sisteminde örgütlenmek için, yaratıcılık ve ısrar gerekiyor. Her şeyden önemlisi de, ne yaptığını bilmek, örgütlenmenin ne işe yarayacağını kestirebilmek...

NE YAPILACAK, NASIL YAPILACAK?

Öğrencilerin kötü ve ağır şartlarda çalışmak zorunda olmaları, bir dayanışmanın kurulması için yeterlidir. Söz konusu alanda, sınıf ekseninde

Ömer Çetin'i kim öldürdü?

2010 yazında İstanbul'da yapılan Rotary Lisesi'nin inşaatında çalışırken 15 metre yükseklikten yere çakıldı. 20 yaşındaydı. Öğrenciydi.

Ağrı'dan gelmişti, Muğla'da üniversitede okuyordu, harçlığını çıkarmak, Ağrı'daki ailesinin geçimine yardım etmek için İstanbul'da bir lise inşaatında çalışıyordu.

Pi Yapı İnşaat yetkilileri, olayı büyütmemek gerektiğini söylediler. "Başı dönmüş düşmüş" dediler.

15 metre yüksekte inşaatın dördüncü katında kalıp tahtalarını keserle sökmekle görevlendirilmiş bir işçinin "başı dönünce" ölebilmesinde bir griplik yoktu.

Bu işçinin 20 yaşında bir üniversite öğrencisi olması da Pi İnşaatı ilgilendirmiyordu.

"Ben de bir inşaat kalfasıyım. 11 kişiden

sorumluyum. Hepsinin kemeri ve sigortası vardır." Mikail Çetin'in bu sözleri kaldı geriye. Ömer'in kemersiz, önlemsiz çalıştırıldığını hatırlatan.

Ömer, açgözlü patronların, bu açgözlülüğün devletteki simgesi gerici hükümetin, onun vurdumduymaz memurlarının canına sebep olduğu ilk işçi değildi. Son işçi de olmadı.

Harçlığı için, ailesinin geçimi için çalışırken ölen ilk öğrenci değildi. Son öğrenci de olmadı.

Ama kolay unutulmayacak bir sembol oldu.

Ağrı'dan Muğla'ya oradan İstanbul'a bağlanan bir yol.

2011 yılında Muğla Üniversitesi'nde onun için bir anıt dikmek isteyen solcu öğrenciler "Ömer Çetin onurumuzdur" diye bağırırken şu sözlerle anlattılar Ömer'i: Ömer AKP'liydi, AKP devrinde iyice azgınlaşan patron aç gözlülüğü onu öldürdü.

örgütlenmek için yalnızca "iş yerindeki patrona karşı" yönelmiş bir hareketliliğe odaklanmak isabetli olmayabilir, keza kafe-bar gibi işletmelerde çoğu zaman son derece küçük ölçekte söz konusu oluyor. Dayanışma için gerekli olan "hedef", geleceksizliği yaratan sermaye düzeninde somutlanmalı ve dolayısıyla çalışan öğrencilerin bir aradalığının "sermaye düzenine karşı" gerçek bir dayanışmaya dönüşmesi hedeflenmeli. Sözün özü, bu dayanışma, bir "iletişim ağı" ve fikir alışverişi işleviyle bile anlamlı kılınabilmeli.

Komünist Gençlik bu doğrultuda kimi esneklikler göstermekten çekinmemek gerektiğini öne sürüyor. Öğrencilerin belirli kent merkezlerinde oluşturmakta oldukları dayanışma ağı, bir yandan bu dayanışmanın sınıf siyaseti eksenine oturtulmasını gözetirken, diğer yandan, hak gasplarından başlayarak yeni iş olanaklarına kadar, çalışan öğrenciler arasında bir veri paylaşımını sağlamak zorunda. "Nerede, ne tür işler mevcut ve bu işlerde çalışarak örgütlenmeyi nasıl ileriye taşıyabiliriz?" Sorunun böyle sorulması, bu dayanışma ağını "iş bulma kurumu"ndan ayırt eden şeylerden birisi olmalıdır. Dolayısıyla bu dayanışma, örgütlenmeyi birinci plana koyan ve çalışma alanlarını buna göre organize eden, bu doğrultuda iş imkânlarının da paylaşıldığı bir siyasi mücadele

le aracına dönüşmeli.

Sonuç olarak, başta Komünist Gençlik üyeleri ve dostları olmak üzere, çalışan öğrencilerin dayanışma ağının iletişim havuzuna dahil edilmesi ve belirlenen merkezlerde düzenli toplanarak ve sosyal medya olanaklarını kullanarak sürekli bir iletişim içerisinde olunması, atılması gereken ilk adım.

KENT MERKEZLERİNE EMEKÇİ DAMGASI

Sınıf siyasetinin yükseltilmesi şüphesiz ki beraberinde bir kültürel ve ideolojik dönüşümü gerektiriyor. Kent merkezlerinde orta sınıf ideolojisinin ağırlığını kırmak adına, emeğiyle geçinen

öğrencilerin bu mekânlara etkili şekilde müdahalede bulunması son derece önemli. Örneğin İstanbul'da Beşiktaş, Kadıköy ve nispeten Beyoğlu gibi merkezler, kentin kültürel ve ideolojik atmosferini biçimlendirmekte bir rol üstleniyorsa, bu merkezlerde yoğunlaşan hizmet sektöründe binlerce öğrencinin çalışıyor olması son derece önemli bir veri olarak görülmeli. İşçi sınıfının yolundan giden öğrenciler, kent merkezlerine birer tüketici olarak bakmaktan fazlasını yapmalı, dayanışma ağının parçası olarak kent merkezlerinin emekçi karakterini güçlendirmelidir. Komünist Gençlik'in sözü böyle özetlenebilir.

Çalışan öğrencilerin iletişimi için

https://twitter.com/calisan_ogrenci

<https://www.facebook.com/calisanogrenciler/>

KEMAL OKUYAN

“ 1917’NİN SONUNDA BÜTÜN DÜNYANIN GÖZÜ O BARDAĞIN HIZLA DOLMASINA ÇEVİRİLMİŞTİ. SONRASINDA AĞIR YENİLGİLER YAŞADI BÜYÜK İNSANLIK. NEDENLERİ ÇOK TARTIŞMALI. 1919-24 ARASINDA VE 1933’TE ALMANYA’DA, 1934’TE AVUSTURYA’DA, 1936’DA FRANSA’DA, İKİNCİ SAVAŞ’IN HEMEN ÖNCESİNDE İSPANYA’DA, SAVAŞIN BİTİMİNDE YUNANİSTAN’DA, 1974’TE ALLENDE ŞİLİSİ’NDE. BU YENİLGİLERİN KİMİSİ “KOŞULLARI ABARTMANIN” ÜRÜNÜYDÜ AMA ÇOKLUKLA “HENÜZ VAKTİ DEĞİL” TEDBİRLİLİĞİNİN VE KAPİTALİZM İÇİ ÇÖZÜMLER ARAMANIN BEDELİNİ ÖDEDİ İŞÇİ SINIFI. ”

DEVİRİMCİ MÜCADELEDE GERÇEKÇİLİK, İYİMSERLİK VE STRATEJİK TERCİHLER ÜZERİNE

Haziran Direnişi sırasındaki eylemlerden birinde kalabalığın arasında örgütlü mücadeleden uzaklaşmış ama vicdanları bu uzaklığı sorgulayan iki arkadaşla karşılaşmışım. İki taşın arasında “haklı çıktınız” deyiverdiler, gülümseyerek. AKP Türkiye’sinin bu halk tarafından reddedileceğini birkaç yıldır ısrarla söylüyorduk ve her geçen gün buna kuşkuyla bakanların sayısında artış oluyordu.

Haziran Direnişi, kuşkuları dağıttı, birçok kişiyi kovuştundan çıkardı. İşte onlardan ikisi buradan hareketle “haklı çıktınız” diyordu. Benim yanımda, “hep haklıyız” olmuştu. Kibirden filan değil, şu ya da bu öngörünün doğrulanmasından hiç değil!

Eşitsizliğe, adaletsizliğe, gericiliğe, zorbalığa karşı mücadele her zaman haklıydı; bu haklılık mücadelenin kafasını dik tutma, en uygunsuz koşullardan umut çıkarma hakkını da kapsıyordu.

Hep söylediğimiz gibi siyasette ayakların yere basması gerekir ama aynı ayakların yere çakılı hale gelmesi en az havalanmak kadar tehlikelidir.

Haziran Direnişi o hacim ve heybetle kendini göstermeseydi bile, AKP Türkiye’sinin yerleşiklik kazanamayacağını söylerken haklıydık. Haziran Türkiye’si geri çekildiğinde ve hatta şimdi “gerçek miydi” diye sorgulandığında da haklıyız. “Hiç boyun eğer mi insan” 1 laf olsun diye bir motto haline getirmemiştik. İnsanın birçok örnekte boyun eğdiği, birçokta da boyun eğmese bile yenildiği gerçeğine rağmen benimsemiştik bu sözü.

Tarihi boyun eğmeyenler yapar, tarih de onları yazar.

Peki bugün? Bugünkü Türkiye’yi kabullenmeyenlerin arasında bir salgına dönüşmekte olan “yenildik, bittik” havası, bizim ısrarla bardağın dolu tarafına işaret etmemizden daha gerçekçi değil mi? Bu karabasanı görmezden gelmek

yerine bireysel de olsa “çözüm” aramak, bir nebze olsun ayakta kalmak, hatta daha uygun koşullarda insanlığa “dönmek” neden yanlış olsun?

Yanlış.

Yanlış, çünkü gerçeğin çarpıtılması üzerine kurulu.

Geçenlerde soL’da yazdım, bugün Türkiye’de kentli nüfusun AKP Türkiye’siyle uyumsuz kesimlerini panik ve korkuya terk eden açık bir biçimde CHP zihniyetidir. Kuşkusuz, CHP’nin tabanının yıllardan gelen alışkanlıkları, ideolojik-kültürel yönelimleri de bir veri olarak alınmalıdır. Ancak CHP yönetimi bu alışkanlık ve yönelimleri kemikleştirmek için “bilinçli” tercihler yapmış, kendi tabanını sağcılaştırıp düzenle uyumsuzluklarını ortadan kaldırmaya çalışmıştır.

Madem AKP’den söz ediyoruz, o zaman 15 yıl boyunca CHP etkisindeki kesimlerle yaşadığımız gerilimin öyküsüne yakından bakalım.

‘LAİKLİK TEHLİKEDE DİYEMEM’

Erdoğan’ın ilk yıllarında CHP cenahından topluma yayılan “bilgi” şuydu: “Erdoğan yolcu, biz hancıyız. Devlet, cumhuriyet bütün kurumlarıyla ayakta, buna izin verilmeyecek, az kaldı.”

Biz diyorduk ki, sermayenin, başat emperyalist ülkelerin AKP’ye gereksinimi var, bu gereksinimlerin ötesinde bir devlet ya da kurumsal yapı tam bir şehir efsanesidir. Laiklik için, bağımsızlık için sermayeye karşı mücadele edilmelidir.

Bunun imkânları vardı. Bu imkânların üzerinin örtülmesi için en az AKP kadar çaba gösterdi CHP. Biz hayalciydik, onlar gerçekçi. Şimdi “ne olacak halimiz” diyen de onlar.

Sonra, büyük Cumhuriyet mitingleri dönemi geldi. AKP’ye karşı içten tepkilerle, düzeni koruma refleksleri iç içe girdi, halkla kurumlar iç

içe girdi, halkın öfkesi derin hesaplara yazıldı. “Muhafazakâr” bir kültürün egemenliğinde olmasaydı, o kalabalıklar Türkiye’nin yol haritasını on kez değiştirdi. Sonuç: Kalabalıkların anlam yitirmesi, moral bozulması... Bizse düzen içinde kalarak AKP ile baş edilemeyeceğini söylemeye devam ediyorduk. Gerçekçi değildik yani. Gerçekçi olanlar ise hep yanlışlanıyor ve her defasında psikolojik çöküntü içine giriyordu.

Ardından batıdan, hadi adını da koyalım Obama’dan medet umma dönemi geldi. Öyle ya, “batı değerleri”ni temsil eden biri olarak şark kafalı gericiye prim mi verecekti? AKP TSK’ya öldürücü darbeler vurmuştu vurmasına ama ABD’ye diş geçiremezdi. İş gücü bıraktık emperyalizm gerçeğini anlattık, ABD’nin Erdoğan’dan vazgeçmesi durumunda,

İyi haber: kaçış yolu kapalı

daha beter bir alternatifi devreye sokacağını vurguladık. Yine olmadı, biz hayal kuruyorduk, onlar işin oluruna yöneliyorlardı. Ama iş olmuyordu!

Bir yandan da mezarlıkta ıslık çalmayı öğrenmişlerdi. "Birinci Cumhuriyet yıkıldı" diyorduk, "o nasıl söz, dimdik ayakta" diye itiraz ediyorlardı. Genel Başkanlarının "Laiklik tehlikede diyemem" sözünde teslimiyet, acizlik ve AKP ile normalleşme arayışı görmek yerine, bir keramet aramayı tercih etmekteydiler.

Yaşananların, tehlikenin boyutlarını biz işaret ettiğimizde abartıyor, çıkış yolunu gösterdiğimizde ise gerçekçilikten uzaklaşıyorlardı! Merak edecek bir şey yok diye diye memleketten kaçma noktasına geldiler.

DARBEME BEL BAĞLAMAKTAN ERDOĞAN YANCILIĞINA

Yılların ardından, bir aşamada "ABD ve Almanya Erdoğan'ı gözden çıkarıyor, sermaye sınıfı da arayış içinde, halk kendi alternatifini yaratmazsa daha kötü olur" uyarısını yapmak zorunda kaldık. "ABD Erdoğan'ı neden harcassın ki" diyenler mi ararsın, ABD'nin özgün operasyon gücü haline gelen Fethullah Gülen cemaatinin dümen suyunda iktidar hayalleri kuranlar mı!

CHP iki yıla yakın bir süre cemaat üfütüklerine bel bağladı, 15 Temmuz'dan sonraysa Erdoğan'ın yardımına koştu. Gülen ve Erdoğan dışında seçenek yok; ya biri ya öteki!

Gerçekçilik buraya kadar!

Ve şimdi CHP'lilerde Gülen ya da Erdoğan'dan ibaret bir ülkeden çekip gitme isteği yaygın bir duygu haline geliyor. Bu düzene karşı mücadele ise gerçekçi değil!

Pekâlâ...

Son söyleyeceğimizi tam bu noktada yazalım: İnsanlık kapitalizm denen alçak düzenden vaktiyle kurtulamamanın bedelini ödüyor. Kurtuluş geciktikçe, bedel artacak.

OBAMACILIK VE SONRASI

Maceracılığa övgü düzmüyorum. Bardağın dolu tarafına odaklanıp, zoru başarmak, zoru denemek dışında çare yok. "Daha yaşanabilir" bir kapitalizmden ne anlaşılıyor bilmiyorum. Ancak bu orta sınıf algısına "müjde", olay bitiyor. Amerikalılar bizdeki gibi Trump ve Hillary arasına sıkıştı, "göktaşı çarpsa daha iyi" demekte birçoğu. Peki, bu çaresizliğe nasıl geldiler? Obamacılık yaparak! En az Bush kadar, Reagan kadar tehlikeli misyonlara sahip olan bu siyah, zeki ve arsız adamın dün peşinden gidilmeseydi, bugün büyük tekeller Trump ya da Clinton ikilisini cepheye pervasızca sürmekte o kadar cesur davranamazdı.

Her yerde aynı mekanizma.

Avrupa'da sosyal refah uygulamaları bir bir elden gidiyor. ABD-Almanya-Rusya-Çin arasındaki karmaşık rekabet ve çelişkilerin gerçek bir savaş evrilmesinin hiç bu kadar güçlü bir olasılık haline gelmediği söylenmekte. Irkçılık, polis devleti uygulamaları her yerde. Her yerde ücretler tepetaklak, işsizlik artıyor ve en önemlisi insanlar karamsar.

Bizse... Gerçekçi değiliz?

Neden; çıkışı gösterdiğimiz için.

Kolay olduğunu söylemedik ki! Tehdidin boyutlarını ilk haykıranlardanız; "Felaketin Eşiğinde" diye adlandırdık ve çözümün zor ama mümkün olduğunu anlatmayı denedik. Diğer "çözüm"lerin ise teslimiyet ve yıkım olduğu kesindi, yaşayarak görüldü. Şimdi söylüyoruz, kaçmak bazen mümkündür ama kapitalizm şu sıralar kaçış için hiç ama hiç uygun değil. Çok parası olanın kaçmasına gerek yok zaten, onlar mutlu-mesut.

Az parası olanlar refah ve huzur satın alabileceklerini sanıyorlarsa aldanıyorlar, refah ve huzurun maliyeti her yerde çok yükseldi, eldekenden de olursunuz. Yoksulların kaçışı ise kabuğuna çekilmektir; bizi en fazla ilgilendiren bu kaçış türüdür. Ve en ağır darbeyi doğal olarak bu kesim, kabuğuna çekilmeye devam ettikçe, yiyecektir.

Unutmayalım, insanlık bundan çok daha ağır koşullardan çıkmayı becerdi. 1915 yılında, büyük devletler birbirinin gırtlığını sıkarken "herkes silahını kendi sömürücü sınıfına çevirsin" diyen Lenin'i hayalci bir ahmak haline getirmeyen, bardağın dolu tarafına Marksizmin kendisini sürekli yenileyen anlama ve dönüştürme gücü ve devrimci bir iradeyle bakma yeteneğiydi. 1917'nin sonunda bütün dünyanın gözü o bardağın hızla dolmasına çevrilmişti.

Sonrasında ağır yenilgiler yaşadı büyük insanlık. Nedenleri çok tartışmalı. 1919-24 arasında ve 1933'te Almanya'da, 1934'te Avusturya'da, 1936'da Fransa'da, İkinci Savaş'ın hemen öncesinde İspanya'da, savaşın bitiminde Yunanistan'da, 1974'te Allende Şilisi'nde.

Bu yenilgilerin kimisi "koşulları abartmanın" ürünüydü ama çoklukla "henüz vakti değil" tedbirliliğinin ve kapitalizm içi çözümler aramanın bedelini ödedi işçi sınıfı.

Stratejik ihtiyatlılığın bugünün çok daha ağır koşullarına, elverişsiz nesnelliklerine su taşıdığını görmemek için aptal olmak gerekiyor.

DEVRİMCİ HEDEFLERİN ZAMANI

Örnek olsun, şu "solda birlik" fetişi de aslında "devrimci hedeflerin zamanı değil" demenin bir ürünü değil mi? Bütün yirminci yüzyıl, sosyal demokrasi ile komünistlerin işbirliği iyi midir, kötü müdür tartışması ile geçti. 1933'te Hitler'in zaferi de komünistlerin sosyal demokratlardan uzak duruşuna bağlandı, el çabukluğuyla. Diyelim ki öyle... Neden bir yıl sonra Avus-

turya'da işçi sınıfının ve örgütlerinin ezilmesiyle sonuçlanan Şubat Devrimi'nden kimse söz etmez? Orada komünist parti sosyal demokrat partiyle pek sıkı fikiydi, hatta onu neredeyse hiç rahatsız etmiyordu. Sosyal demokrat liderlik ise faşizm bastırıldıkça "itidal" çağrısı yapılmıyordu. Bir nokta geldi, işçi sınıfı kendini kararlılıkla savunmaya karar verdi. Avrupa'da 20. yüzyılda tanık olunan en sert silahlı kent savaşları Avusturya'da meydana geldi. Sosyal demokrat yönetim, kendi yandaşı olan yüz binlerce işçiyi ortada bıraktı, "düzen değişikliği" doğal olarak gündemde değildi. Savunmacı bir perspektifle diren-diren bir noktadan sonra doğal olarak işçi semtleri polis ve orduya karşı koyamadı. Sosyal demokrat liderlerden bazıları "keşke korkak davranmasaydık" dediler daha sonra.

Geri, düzen içi arayışların ecele faydası yok anlayacağınız.

Şili'de de böyle oldu. Bunları ayrıntısıyla yazacağız. Allende'nin sosyalizmi kurmak için değil, kapitalizmi iyileştirmek için hamleler yapıp aynı zamanda kendi sonunu hazırladığını, Yunanistan Komünist Partisi'nin o çok tartışmalı İç Savaş dönemine bugünden bakarken, maceracılığı değil sosyalist devrim hedefinin yokluğunu dert ettiğini, yani bir başka okumayla insanlığın bugünü de kurtaracak tarihsel fırsatları bir dizi nedenle heba etmiş olabileceğini...

Bugün hâlâ bir "umut" kapısı olarak görülen Küba'da da bu kanıtlanmadı mı? Fidel ve arkadaşları, kuşkusuz Küba halkının yüz yıl boyunca sayısız kez zorbalara karşı ayaklanmasından, toplumdaki yaygın hoşnutsuzluktan güç alıyordu ama bu onları mücadeleye ilk kalkıştıklarında "maceracı" damgası yemekten kurtaramamıştı.

En büyük macera kapitalizmin kendisidir.

Kapitalizmde kaçış yok, kapitalizmden kaçış yok. Kapitalizmle akılla, sabırla ama devrimci bir enerjiyle hesaplaşma dışında "huzur" yok!

OKULLAR DA OLMASA AKP EĞİTİM SORUNUNU ÇÖZECEK

Okullar öğretmensiz, öğrenciler kitapsız!

OKULLAR AÇILALI BİR AY OLDU... EĞİTİM YILININ İLK HAFTASINDA ÖĞRENCİLERİN EĞİTİM HAKLARI "15 TEMMUZ DEMOKRASİ ZAFERİ" ADI ALTINDA GASP EDİLDİ... ŞİMDİ DE OKULLARDA DERS KİTABI KRİZİ YAŞANIYOR. İLK, ORTA VE LİSELERDE BAZI DERSLERİN KİTAPLARI, "FETÖ" BAHANESİYLE İPTAL EDİLDİ. ANCAK YERİNE HANGİ KİTAPLARIN KONULACAĞI BELLİ DEĞİL... ÖĞRENCİLER KİTAPSIZ EĞİTİME MAHKÛM...

Darbe girişimi sonrası Fetullah Gülen cemaatine yönelik operasyonlar nedeniyle binlerce öğretmen görevden men edilirken, birçok ders kitabı da iptal edildi. Okulların açılmasının üzerinden bir ay geçmesine rağmen, Türkiye'nin pek çok okulunda okullar öğretmensiz, öğrenciler kitapsız...

İlk, orta ve liselerde "ders kitabı" krizi sürüyor...

Yazarları "cemaat operasyonlarında" gözaltına alınan ya da tutuklanan kitaplar imha edildi, okullarda dersler kitapsız işlenmeye başlandı. Okula ilk adım atan ilkököl birinci sınıf öğrencilerine henüz hiç kitap dağıtılmadı.

KOMİK GEREKÇELERLE KİMİ KİTAPLAR YASAKLANDI

Bazı ders kitapları da, sembolik gerekçelerle yasaklandı. "F

noktasından G noktasına doğru" örneği verilen matematik kitapları, Fetullah Gülen'in isminin baş harflerini taşıdığı gerekçesiyle toplatıldı. CHP Genel Başkan Yardımcısı Çetin Osman Budak, geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamada, 50 milyon lira değerindeki 13 bin ton kitabın iptal edildiğini açıkladı.

İŞTE EKSİK KİTAPLAR

İlkokul birinci sınıf öğrencilerine hiç ders kitabı dağıtılmazken, diğer sınıflarda, ortaokul ve liselerde şu ders kitapları öğrencilere henüz ulaşmadı:

İlköğretim Trafik Güvenliği Ders Kitabı, Trafik Güvenliği Çalışma Kitabı, Türkçe 7 Ders Kitabı, Türkçe 7 Çalışma Kitabı, Türkçe 6 Çalışma Kitabı, Sosyal Bilgiler 7 Ders Kitabı, Sosyal Bilgiler 7 Çalışma Kitabı, Türkçe 8 Ders Kitabı, Türkçe 8 Çalışma Kitabı, Türkçe 2 (1. Kitap), Türk-

çe 2 (3. Kitap), Fen Bilimleri 6 Ders Kitabı, Türkçe 6 Ders Kitabı, Türkçe 6 Çalışma Kitabı, Sosyal Bilgiler 7 Ders Kitabı, Sosyal Bilgiler 7 Çalışma Kitabı, Medya Okuryazarlığı Ders Kitabı, Güzel Sanatlar ve Spor Liseleri Spor 10 Ders Kitabı, Güzel Sanatlar ve Spor Liseleri Spor Sosyolojisi 12 Ders Kitabı, Güzel Sanatlar ve Spor Liseleri Spor Psikolojisi 11 Ders Kitabı, Sosyoloji Ders Kitabı, Güzel Sanatlar ve Spor Liseleri Spor Yönetimi ve Organizasyonu Ders Kitabı, Güzel Sanatlar ve Spor Liseleri Spor ve Beslenme Ders Kitabı, Demokrasi ve İnsan Hakları Ders Kitabı, İngilizce A2.3 Ders Kitabı, Bilgi ve İletişim Teknolojisi Ders Kitabı, Coğrafya 11 Ders Kitabı, İşletme Ders Kitabı, İngilizce 9 Ders Kitabı, İngilizce 9 Çalışma Kitabı, Güzel Sanatlar Lisesi Sanat Tarihi 12 Ders Kitabı, Sosyal Bilimler Liseleri Diksiyon ve Hitabet Öğret-

men Kılavuz Kitabı, Üç Boyutlu Sanat Atölye 10, Coğrafya 12 Ders Kitabı, Sosyal Bilgiler 6 Ders Kitabı.

ÖĞRETMENLER PDF DOSYASI İNDİRİP BASTIRIYORLAR

Eksik ders kitabı sorunu devam ederken, öğretmenler Milli Eğitim Bakanlığı sitesinden ders kitaplarının PDF'sini indirip bastırarak öğrencilere dağıtıyorlar.

MEB Müsteşar Yardımcısı Muammer Yıldız, geçen hafta yaptığı açıklamada, eksik olan ders kitaplarının 31 Ekim 2016 tarihi itibarıyla öğrencilere ulaştırılacağını belirtmişti.

CHP İstanbul Milletvekili Dr. Ali Şeker de Eylül ayı sonunda Milli Eğitim Bakanı İsmet Yılmaz'ın yanıtlaması istemiyle verdiği soru önergesinde, "7.5 milyon ders kitabı çöpe mi gitti" sorusunu yöneltmişti.

soL international yola çıktı

SOL HABER PORTALI, TÜRKİYE'YE DÖNÜK ULUSLARARASI İLGİNİN HIÇ DURMADAN ARTTIĞI BUGÜNLERDE YENİ BİR ATILIM YAPMANIN ZARURİ OLDUĞUNU DÜŞÜNEREK İDDİALİ BİR ADIM ATMAYA KARAR VERDİ VE UZUN BİR HAZIRLIĞIN ARDINDAN İNGİLİZCE YAYINA BAŞLADI.

On yılı aşkın bir süredir Türkiye'den ve dünyadan haberleri soldan, emekten, aydınlanmadan yana bir bakış açısıyla sunan soL, bu zaman dilimi içinde hem ana akım medyaya alternatif başlıca haber kaynaklarından biri haline geldi, hem de solun değerleri adına verilen mücadelenin önemli araçlarından biri oldu.

SoL'un on yıllık tarihi, atılımlar ve yeni hamlelerle dolu. Bu atılım ve hamlelerin hiçbirisi salt yayıncılık açısından değerlendirilemez. Bu adımların her biri ülkede emekten yana verilen mücadelenin o dönemki ihtiyaçlarına denk düştüğü için anlamlıydı. Yayıncılık alanında yapılan hamleler ülkenin siyasi hayatında ve mücadelenin içinde karşılık buldukça mana kazandı. Dahası, bu karşılık, etkili bir yayıncılık pratiğine de denk düştü.

SoL hiçbir zaman yayıncılık ve ülke genelinde solun siyasi ve ideolojik ihtiyaçlarını birbirinden bağımsız başlıklar olarak görmedi.

Bugün Türkiye, uluslararası kamuoyu için bölgesel gelişmeleri takip etmek açısından merkezi önemde bir ülke. Uzun AKP iktidarının Türkiye'de yarattığı dönüşüm ve ülkenin tanık olduğu büyük yıkım, yurtdışından izleniyor. Türkiye uluslararası bağlamda daha fazla tartışılıyor,

daha çok ilgi çekiyor.

soL Haber Portalı, Türkiye'ye dönük uluslararası ilginin hiç durmadan arttığı bugünlerde yeni bir atılım yapmanın zaruri olduğunu düşünerek iddialı bir adım atmaya karar verdi ve uzun bir hazırlığın ardından İngilizce yayına başladı. Dışarıdan ülkemizi izlemek isteyip Türkiye'ye ilişkin kısır tartışmalar yerine, gerçekte neler olup bittiğini öğrenme merakında olanlar için soL'dan bakan bir

alternatif oluşturmanın vakti çoktan gelmişti.

Halka yalan söylemek suçtur iddiasıyla hareket eden soL, İngilizce yayınında iç politikadan emek sorunlarına, aydınlanma mücadelesinden kültür sanat hayatına, dış politika gündemlerinden bu gündemlerin ülke içindeki yansımalarına kadar tüm başlıklarda haber aktaracak.

Salt haber aktarmaktan ziyade, soL'un uluslararası portalı, akıllarda Türkiye'ye dair oluşan

sorulara doğru ve sağlıklı yanıtları da içeren haberleri okuyuculara sunmaya çalışacak.

soL'un İngilizce yayın yapmasının tek hedefi Türkiye'yi anlamak isteyenlere soL'dan bir bakış açısı sunmak değil elbette. Tıpkı soL'un Türkçe yayınında olduğu gibi "soL International" da emekçilerin, ilericilerin, devrimcilerin uluslararası mücadelesine Türkiye'den yeni bir katkı anlamına gelecek. soL, bu mücadele içerisinde dünya ilericileri kamuoyunun referans kaynaklarından biri olmayı hedefleyecek.

International'ın yayıncılığı, işçilerin uluslararası mücadelesine bir katkı sunmayı başarır, soL bu mücadele içerisinde Türkiye'ye dair bir referans başarır ve yayıncılıkla siyasi mücadele bir kez daha birbirlerini beslemeyi başarır, hedefine ulaşmış olacak.

soL international

news.sol.org.tr

soLintern

soLintern

DİKTATÖRÜMÜZÜN PSİKOLOJİSİYLE OYNUYORLAR

Erdoğan'a da yazık (mı?)

MİNARELER SÜNGÜ, KUBBELER MİĞFER DİYEREK ÇIKTIĞI YOLDA, MAFYA FEDAİLERİNİN BAŞKOMUTANI SIFATINI YÜKLENEREK DEVAM EDİYOR. HERKES BİR YANA ÇEKİŞTİRİYOR, O HERKESİ BİR YERLERE ÇEKİŞTİRMEYE ÇALIŞIYOR. ASLINDA GERÇEKTEN BİR TEK MEMLEKETE YAZIK OLUYOR.

George W. Bush'a İran, Irak ve Türkiye konularında danışmanlık yapan, CIA'e yakınlığıyla bilinen ABD'li analist Michael Rubin'in American Enterprise Institute için kaleme aldığı yazıda, herkes 3. darbe iddiasına odaklanırken (gerçi kendisi sonradan bu ifadeyi düzelterek darbe değil Erdoğan'ın canına kastedebilecek "bir girişim" ihtimalinden söz ettiğini söyledi) yazıdaki Sedat Peker vurgusu gözlerden kaçtı.

Rubin, Erdoğan'ın ittifak kurduğu güçlerden bir bir ayrıldığını ancak şimdi Sedat Peker gibi mafyatik unsurlarla işbirliğine gittiğini söylüyordu. Rubin'in yazısı "Erdoğan kendisinin sultan olduğunu sanabilir ancak gerçekte çoktan yürüyen bir ölü olabilir" sözleriyle biterken, bu ihtimalin nedeni olarak da "geriye yalnızca mafya ve Erdoğan kaldığında ne olacak" diye sordu.

Rubin, Türkiye'yi Sedat Peker'in yönetebileceğine herhalde inanmıyor. Demek istediği başka bir şey.

Özetle, Rubin Erdoğan'ı 3. Sınıf bir mafya bozuntusu ile aynı kefeye koyduklarını, o kendini sultan sanırken, kör bir kurşunla öldürülebileceğini ima etmiş oluyordu.

Bir dönem Erdoğan'la atıştığı da bilinen gele-
neksel devlet aygıtının bir başka tetikçisi de Erdoğan'ın arkasındaki yerini aldı bu

süreçte. Çakıcı, Adalet Bakanı Bozdağ'a yazdığı mektupta "Niye kendinizi bu kadar yoruyorsunuz? Bu aziz milletin içerisinde öyle fedailer var ki FETÖ'yü bu ülkeye getiremezler ama Pensilvanya'da FETÖ'yü toprağa gömerler. Kendileri de bu kutlu dava için orada seve seve ölürlər. Dünyanın neresinde üst düzey FETÖ üyesi ne kadar olursa olsun istenildikten sonra onlarda bulunmuş oldukları ülkelerde toprağa gömülür." dedi.

Türkiye artık böyle bir ülke işte. Demir parmaklıklar arkasındaki namılı mafya bozuntuları devlete aşıktan tetikçilik teklif ediyor. Bu teklif de tersinden aynı şeyi doğruluyor: Bir mafya iş yapabileceğini düşündüğü, kendisiyle aşağı yukarı denk saydığı birisine böyle bir teklifi iletebilir.

Bir tür ortaklık isteği.

Eğer ki bir ülkenin cumhurbaşkanı artık adı mafya bozuntuları ile anılmaya başlanıyorsa, önüne gelen

kendisine tetikçilik önermeye başladıysa, bu o siyasetçisinin ki konumuzda bu örnek Erdoğan, siyasi kalibresinin bir daha çıkmayacağı bir çukura düştüğünü gösteriyor demektir.

Devlet bu türden isimleri her zaman kullandı, kullanmaya da devam eder. Ancak bu işler "normal" bir sermaye devletinde gizli kapaklı yapılır, günü geldiğinde de tetikçiler çöpe atılır. Şimdi her yer çöplük görünüyor.

Rubin mafya tarafından derdest edileceğini söylediği Erdoğan için, ses getiren yazısıyla ilgili verdiği mülakatta bu sefer Doğu Perinçek'in suikast düzenleyeceğini iddia etti. Vatan Partisi'nin buna yanıtı "Türkiye; Cumhurbaşkanı, hükümeti, TSK ve Vatan Partisi ile millet ve devlet olarak dimdik ayakta" oldu.

Ne anlamalı bu çıkışlardan? Faşisti, gerici, Türkiye sağı tümüyle Erdoğan'ın arkasına mı dizildi?

Hayır, hiç öyle değil. Erdoğan artık herkesin bir yerinden çe-

kiştirdiği ve aslında çoktan tarih olmuş bir figür. Tam aksi bir görüntü vermeye çalışsa da.

"Erdoğan sana canımız feda, vur de vuralım, öl de ölelim" mesajlarını cezaevinden veren Çakıcı'nın Erdoğan ve AKP'nin altın vuruşu olabilecek bir provokasyonu ima etmediği bile belli değil. ABD'de yapılacak birkaç siyasi suikastın emrini ABD'ye rağmen vermek sözünü bile tehlikeli bir fiil Erdoğan için.

Rusya'dan ABD'ye, Vatan Partisi'nden mafyatik unsurlara, TSK'dan, HDP'ye... Herkesin bir ucundan tutup çekiştirmeye çalıştığı bir siyasi figür gücünü çoktan kaybetmiş demektir. Şimdi herkes elinde elma şekerleriyle, üstelik bu kadar çok kandırıldım lafını etmişken, yaklaşmaktadır.

Erdoğan'ın artık kimseye güvenmediği aşikâr, haksız da sayılmaz ama yapacak bir şey de yok. Bu kadar çok ip te dans edilmez.

■ Volkan Algan

YAĞMA HASAN'IN BÖREĞİ BU OLSA GEREK

Emekçilerin cebinden 'sermaye cenneti'

ŞANS BİR ŞEKİLDE HEP ERDOĞAN'DAN VE KURDUĞU YAĞMA DÜZENİNDEN YANA GİTTİ. ÇOK BÜYÜK BİR GÜMBÜRTÜYLE YIKILMASI KAÇINILMAZ GÖRÜNEN BİR DÜZEN ŞANSIN DA YARDIMIYLA KURULDU VE SÜRDÜRÜLDÜ. ERDOĞAN, SERMAYE SINIFININ BAŞINA GELEN EN BÜYÜK BELA OLARAK GÖRÜLEBİLİR. 2000'Lİ YILLARDA BURJUVAZİNİN BÜYÜK ŞANSININ ERDOĞAN'IN SUNDUĞU YAĞMA REJİMİ OLDUĞU İSE TARTIŞILMAZ.

Türkiye ekonomisi, global krizin başlangıcından bu yana 1-2 yıllık "fırsatlar"la günü kurtarmaya devam ediyor. 2008-2009 döneminde AB pazarında ortaya çıkan kayıpları Rusya, Ortadoğu ve Afrika pazarlarına yönelim kurtardı. Aynı dönemde Reza Zarrablı İran altınları da cari açığın finansmanına çare oldu. Arap Baharı ile "sekteye uğrayan" Ortadoğu-Kuzey Afrika pazarlarındaki kaybı yeniden toparlanan AB talebi telafi etti. İhracatın durakladığı ve yeni sıkışmaların yaşandığı dönemde ise bir yandan petrol ve emtia fiyatları düştü, buna bağlı olarak cari açık geriledi, cari açığın finansmanı görece kolaylaştı. Diğer yandan 3 milyonu aşkın Suriyeli göçmen Türkiye kapitalizmine yeni ucuz işgücü deposu olarak sunuldu, reel ücretler fiilen gerilemiş, hatta bir bakıma uzun zamandır tartışma konusu olan "bölgesel asgari ücret"e geçilmiş oldu.

Temel yapısal sorunlar ağır-laşarak artarken çeşitli dış ve iç etkenlerle Türkiye kapitalizmi "günü kurtarmayı" başardı. Özellikle Suriyeli emekçilerin işgücü

ordusuna katılması, emek yoğun sektörlerde yeniden "rekabet gücü" artışı sağlamış görünüyor. Sermaye sınıfı, en fazla 2-3 yıl sürdürülebilir olan bu gelişmelere bel bağlamış durumda.

SERMAYEYE 'CENNET' SÖZÜ

Siyasi iktidar, sermaye sınıfı için yeni olanaklar yaratmak konusunda da boş durmuyor. Hem yerli sermaye hem de yabancı sermaye için ülkeyi bir "sermaye cenneti"ne çevirmek üzere son 3 ayda çok önemli bir dizi düzenleme yapıldı, sırada yenileri de var.

Temmuz ayında yabancı sermayeli şirketlerin bölgesel merkezlerini Türkiye'ye taşımaları durumunda önemli vergi istisnaları ve avantajlar sağlayan "Yatırım Ortamı Kanunu" yürürlüğe girdi. Ardından TMMOB Yasası'nda da değişiklik yaparak hazırlanan "Uluslararası İşgücü Kanunu" Resmi Gazete'de yayımlandı. Süresiz çalışma izni gibi düzenlemeleri içeren yasa, vasıflı veya vasıfsız yabancı işçi istihdamını kolaylaştırıyor. Bunlara ek olarak açıklanan

"Proje Bazında Yatırımların Desteklenmesi"ne ilişkin Kanun ise Bakanlar Kurulu tarafından seçilecek projelere 49 yıllık yer tahsisinden, aynı projelerde istihdam edilen nitelikli işgücüne 20 kata kadar brüt asgari ücret desteği, 10 yıl kurumlar vergisi muafiyeti ve kamunun yüzde 49'a kadar yatırıma ortak olması gibi muazzam teşvikler içeriyor. Ayrıca, Bakanlar Kurulu'nun proje bazında ek teşvikler getirmesi de öngörülüyor.

Henüz tasarı aşamasında olan "Üretim Reform Paketi" ise zeytinliklerin bedeli mukabilinde talanından Hazine ortaklığındaki SAGYAŞ (Sanayi Gayrimenkul Yatırım A.Ş.) eliyle her tür arazinin sanayiye tahsisine sermayeye yönelik bir dizi kıyağı barındırıyor.

Siyasi iktidar, yerli ve yabancı sermayeyi teşvik etmek üzere emekçilerden doğrudan kaynak transfer etmek için "Ulusal Varlık Fonu" ve "Zorunlu BES" yasalarını da yürürlüğe koydu. Ulusal Varlık Fonu ile kamu varlıklarının likitleştirilmesi, Zorunlu BES ile de emekçilerden %3'lük kesinti ile sermayenin emrine amade,

yıllık 2,5-3 milyar dolarlık yeni fon oluşturulması hedefleniyor.

Özetle sermaye, bütün iniş çıkışlarına, dertlenmelerine, sızlanmalarına ve yaşadığı haklı korkulara rağmen "meseleyi çözmüş": Çok daha büyük korkular içinde yaşayan Erdoğan ve partisine her istediğini yaptırıyor, başka bir ülkede ya da başka koşullarda barındırdığı "siyasi risk" nedeniyle (halk kızar oy vermez) hiçbir hükümetin yapmaya bu kadar kolay yanaşmayacağı şeyleri, Erdoğan rejimine yaptırıyor.

Erdoğan için de benzer bir şey söylenebilir: Sermayeye her istediğini, istemediği kadar vererek ayakta durabileceğini, Türkiye burjuvazisi için olduğu kadar emperyalist sermaye için de "böylesi bulunmaz" bir hizmetkâr olarak kabul edileceğini düşünüyor ve tamamen haksız sayılmaz.

Böyle bir dengenin, böylesi bir pervasızlığın ilelebet süremeyeceğini, böyle bir düzenin yıkılmaya mahkûm olduğunu söyleyen komünistler ise bu tablonun asıl haklı olanı elbette.

■ Adile Kaya

YUNANİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ MÜCADELEMİZİ ANLATIYOR

Emperyalizme karşı işçi iktidarı için

İKİNCİ SYRİZA-ANEL HÜKÜMETİNİN İLK 6 AYINDA İŞÇİ, SERBEST ÇALIŞAN, BİLİM İNSANLARI VE UZMANLAŞMIŞ KADROLARIN HAREKETLİLİKLERİN YANINDA, 4 KİTLESEL GENEL GREV GERÇEKLEŞTİ. YOKSUL ÇİFTÇİ ÜLKE ÇAPINDA 100 NOKTADA 40 GÜN BOYUNCA YOLLARA BARİKAT KURDU.

Yunanistan Komünist Partisi (YKP) Merkez Komitesi ve Avrupa Parlamentosu Üyesi Kostas Papadakis, Yunanistan'daki siyasi gelişmelere ilişkin International Communist Press'in (ICP) sorularını yanıtladı. Üçüncü memorandumla beraber Yunanistan'da arka arkaya işçi ve halk düşmanı yasaların meclisten geçtiğini görüyoruz. Yaşam seviyesi yarı yarıya azalan halkın giderek daha çok siyasallaştığını ve örgütlendiğini söyleyebilir miyiz?

SYRİZA-ANEL hükümeti kendi memorandumunu, önceki iki memoranduma dayanarak, 'sağ kanat' ve 'merkez' burjuva partilerinin (YD, PASOK, POTAMİ) oy desteğiyle gerçekleştirdi. Bunların her biri sadece emperyalist kurumlarla yapılan anlaşmaya işaret etmiyor, aynı zamanda burjuva sınıfının kârlılığını artırması için bir 'program' sunuyor.

SYRİZA-ANEL hükümeti, çok sert işçi düşmanı önlemler alarak

halkın geniş bir kesiminde derin bir hayal kırıklığı yarattı. Meclis ve referandum yoluyla memorandumların iptaline inananlar da bunlara dahil.

Yaşanılan hayal kırıklığı mücadelemizin yolunu açıyor. İkinci SYRİZA-ANEL hükümetinin ilk 6 ayında işçi, serbest çalışan, bilim insanları ve uzmanlaşmış kadroların hareketliliklerinin yanında, 4 kitlesel genel grev gerçekleşti. Yoksul çiftçi, ülke çapında 100 noktada 40 gün boyunca yollara barikat kurdu. Yaşadığımız dönemde ise her gün hareketlenmeler söz konusu oluyor.

Fakat bu mücadeleler bile halka karşı yapılan saldırıyı yansıtmıyor. Öte yandan, önemli olan bir mücadelenin sadece kitlesel karakteri değildir, aynı zamanda yönüdür. Geçmiş yıllarda da kitlesel hareketler yaşandı; ama bunların en baskın talebi, var olan hükümetin iktidardan ayrılıp başka bir hükümetin onun yerini alması yönünde olmuştur.

Sonunda, yeni hükümet (halkın geniş kesimlerine hayal kırıklığı tohumlarını ekerek) aynı siyasi çizgiye devam etmiştir.

Bugün tüm güncel sorunlara ilişkin, kapitalist kalkınma yolunu, tekelleri ve AB'yi hedef alan kitlesel mücadeleler gerçekleşmelidir. Bunlar güçlü ve sürekli karakterleriyle gelecek vadeden kazanımlara yol açabilirler.

SYRİZA-ANEL hükümetinde bir çözümden söz edebilir miyiz? Erken seçim beklentiniz var mı?

SYRİZA, burjuva sınıfı tarafından kirli işleri üçüncü bir memorandumla tamamlamak üzere bu işi YD'den daha iyi yapacağı için seçilmiştir. Hükümetin bir destek arayışı söz konusu olduğunda ise 'yedekte' başka burjuva siyasi güçler hazırda bekliyor. Hiçbir şey tesadüf değildir. Hükümet, ana muhalefet partisi olan 'sağcı' YD ile yanlıcı bir ayrım yaparak 'solcu' söylemini kullanıyor. Toplumsal duyarlılıklara sahip olduğunu

iddia etmek için ise, YD partisini neo-liberal ideolojiye sahip olmakla suçluyor. Bu, halkı kandırmak için kullanılan bir taktiktir ve hükümetin 'solcu' profilini çizen bir kısım medya ve başka siyasi partiler tarafından desteklenmektedir. Elbette, gelişmeler kendi dinamiklerine sahipler. Planlarının boşa düşmesi durumunda, hükümetin 'kahramanca' düşmesi ve erken seçim ihtimal dahilindedir. Böyle bir senaryo uluslararası gelişmelere ve Avrupa'daki gidişata bağlı olacaktır.

Hedeflenen bütçe fazlasına ulaşmak için emeklilik ücretlerinde büyük oranda kesintilerin yapılmasını ve ilave vergilerin konmasını öngören 2017 yılı bütçe tasarısının meclise sunulduğu şu dönemde, YKP mücadelesini hangi ekseninde devam ettirecek?

Komünistler sendika içinde, yoksul çiftçi ve serbest çalışan örgütlerinde halk düşmanı önlemlere karşı, halk gelirlerindeki kayıpların geri kazanılması için

Atina'da işçiler sokakta

17 Ekim'de Atina'da 500 işçi örgütünün katılımıyla, çalışanlar ve işsizler Sintagma Meydanı'nda büyük bir mitingde bulundu. Miting öncesinde çalışanlar 'Altın Şafak' hariç meclisteki tüm partilere bir yasa önerisi sundu. 2010 yılından itibaren bugüne kadarki işçi karşıtı tüm yasaların iptal edilmesi, 751 Avro asgari ücretin yeniden yürürlüğe girmesi, toplu sözleşmelerinin yapılması ve çalışanları yarım maaşa mahkûm eden 'esnek çalışma saatleri' uygulamasının kaldırılması yasa önerisinin temel talepleri arasında yer aldı.

mücadele ediyor. Her olanağı kullanıyoruz. Örneğin yakın zamanda YKP, hane halkının kullandığı ısınma mazotu ve doğalgazının Özel Tüketim Vergisinin ve KDV'sinin iptaline ilişkin meclise bir yasa tasarısı sundu.

Aynı zamanda partimiz militan bir tavırla halk ihtiyaçlarının, üretim ve ekonominin kapitalist mülkiyet zincirlerinden kopması şartıyla, bu ülkenin reel üretim potansiyeli ve zenginliği ile karşılanacağını belirtiyor.

Partimiz halkı sorgulamaya davet ediyor; bugün kendi ülkemizde üretilebilecek süt, hayvansal ürünler, tarım ilaçları, tıbbi ilaç, et, şeker vs ürünleri neden ithal ediyoruz? Acil birer ihtiyaç olan sel ve deprem dayanıklılığını artırmak, orman yangınlarını önlemek için tamamlanacak sayısız iş varken inşaat sektörü neden duruyor?

Parti, üretim araçlarının kamulaştırılmasını ve bilimsel merkezi planlamanın gerekliliğini vurguluyor. Sosyalizmin üstünlüğünü vurguluyor; kapitalist kârların yönlendirdiği, kriz ve kemer sıkma önlemleri doğuran bugünkü sisteme karşı sosyal ihtiyaçlara göre planlanacak bir ekonominin olabileceğini belirtiyor.

Yunan halkı ve en önemlisi işçi sınıfı, karşı saldırısını örgütlemeli ve tepeden inme AB ve hükümetlerinin çözümlerine bel bağlamalıdır. İşçi hareketi içindeki güç dengelerini değiştirmek için kendi mücadelesini örgütlemelidir.

Brexit ve Deutsche Bank'ın mali zorluklar yaşaması AB emperyalizminin krizinin derinleştiğini gösteriyor. Avrupa'daki komünist ve işçi partileri bu durumdan hangi görevleri çıkarmalıdır?

AB içindeki gelişmeleri ve komünist hareketinin görevlerini anlayabilmek için öncelikle daha genel duruma bir göz atmalıyız. Bugünkü koşullarda:

§ Önümüzdeki on yılda hiçbir emperyalist merkez kapitalist büyüme oranındaki ciddi bir artışın motor gücü olmayacaktır.

§ Aşırı birikmiş sermaye, yani tatmin edici bir kâr oranında yatırıma dönüşmeyen sermaye, giderek genişliyor.

§ Güçler dengesinde sürekli bir değişim yaşanıyor; ABD ve Avro bölgesinin Dünya GSH'nin içindeki payı azalırken, Çin ve diğer ülkelerin

payı artıyor.

§ Bu çerçevede, emperyalist merkezler arasındaki pazar payı, enerji kaynakları, petrol-doğal gaz transfer hatları üstündeki rekabeti keskinleşiyor. ABD-NATO ve Rusya çatışması belirginleşiyor.

§ Uluslararası emperyalist sistemdeki piramitte birinciliği kaptırmayan ABD, Transatlantik Ticaret ve Yatırım Ortaklığı (TTIP) AB'ye teklif ediyor. Bununla dünya üretiminin %50'sini ve dünya ticaret hacminin %30'unu kapsamayı hedefliyor.

§ Fransa ve Almanya'nın önemli burjuva kesimleri, Truva Atı'na benzettikleri ABD'nin teklifine, AB içindeki ekonomik hegemonyalarını garanti altına almak kaygılarıyla tepki gösteriyor. ABD ve Almanya arasındaki iktisadi savaşlar bunun beraberinde geliyor; skandalların açığa çıkması, 'Siemens', VW, Deutsche Bank, Apple davaları.

§ Rusya'ya uygulanan cezaların uzamasında ABD yine öncü rol oynamıştır. Bunlar sadece Rusya'nın burjuva sınıfını değil, aynı zamanda Almanya, İtalya ve Fransa'nın çıkarlarını da olumsuz etkilemiştir.

Bu çerçeve büyük ölçüde AB içindeki gelişmeleri tanımlıyor. Bugün AB, Avrupa kapitalist devletlerinin gerici ittifakının gelişmiş bir formunu oluşturuyor. Fakat tekellerin ve bu ittifakı oluşturan burjuva sınıfının ortak hedefleri, üye-devletlerin eşitsiz gelişimini engelleyemiyor.

İngiltere referandumunu, Brexit'i arzulayan sermaye kesiminin varlığına işaret eden bir çerçevede ele almamız gerekiyor. Halkın artan hoşnutsuzluğu, burjuvazinin Avrupa septisizminin tuzacağına düşmüştür. Birçok Avrupa ülkesinde gelişen aşırı sağcı ve faşist güçler ise bu akımdan yararlanmaya çabalyor.

Bu koşullarda, Fransa, İtalya ve Yunanistan hükümetleri yerel tekellerinin güçlendirilmesi için AB'den mali politikasını gevşetmesini, devlet ve AB fonlarının artırılmasını talep ediyor.

Fakat burjuva

merkezleri arasındaki bu çelişkiler ağı, işçi ve diğer halk kesimlerinin çıkarlarına karşı ortaklığı gizleyemiyor. Tümü, farklarına rağmen, sermayenin rekabeti ve kârlılığı uğruna halkın çıkarlarını sürekli feda ediyor.

Bu koşullarda Avrupa'daki komünist hareket önemli sorumluluklar üstleniyor ve işçi sınıfının, örneğin, AB Güney ülkelerinin ya da Avrupa sosyal demokratlarının bir ittifakı ile halk düşmanı politikalarının geri döndürülebilmesine ilişkin Çıpras'ın iddiası gibi yeni boş vaatlere kanmaması için mücadele etmelidir. Yapılması gereken, Avrupa Sol Partisi'ni oluşturan güçlerle ve benzer hayaller vadeden sosyal demokrat partilerle ideolojik ve siyasi olarak karşı karşıya gelmektir.

Bu nedenle "Avrupa Komünist İnisyatifi"nin varlığı ve faaliyeti önemlidir. Buna üye olan 29 Komünist Parti, AB'nin kapitalist ülkelerin birliği olduğunu ve iyileştirilip, insanileştirilemeyeceğini açıkça ilan ediyor.

Avrupa KP'leri AB, NATO ve ABD'ye karşı komünist hareketin mücadelesini güçlendirmeli, bağımsız siyasi rolünü teşvik etmelidir. Böylece, halk 'bağımsızlık', 'eşitlik' gibi yanlış sloganlarla 'yanlış' bayrakların altına sürüklenmemiş olacak. Ayrıca, AB ve NATO gibi emperyalist birliklerden kopma mücadelesi, işçi iktidarı için verilen mücadele ile birleşmelidir. Ancak böyle bir kopuş halkın çıkarlarını garanti altına alabilir. Avrupa KP'leri burjuva sınıfı ve onun aşağılık burjuva yalanları ile karşı karşıya gelmelidir. Kapitalist düzende halk için sancısız çözüm olamaz. İşçilerin ihtiyaçları ancak gerçek rakiple, sermaye ve tekelleriyle çatışarak karşılanabilir.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nden 100 yıl sonra, dünya güç dengesi kötüye gitmiş olsa da, sosyalizm hâlâ güncel bir ihtiyaçtır. Bu gerçekliğe kriz, savaş, aşırı yoksulluk, işsizlik gibi kapitalist üretimin çıkmazları işaret ediyor. İşçi sınıfı ve halk kesimleri lehine güçler dengesini değiştirmek, direnç noktalarını güçlendirmek ve nihai olarak iktidarın el değiştirmesini sağlayacak koşulları oluşturabilmek için karşı atağımızı örgütleyebiliriz ve örgütlemeliyiz.

■ ICP adına röportajı yapan ve çeviren: Gülay Ertekin

AB VE NATO GİBİ EMPERYALİST BİRLİKLERDEN KOPMA MÜCADELESİ, İŞÇİ İKTİDARI İÇİN VERİLEN MÜCADELE İLE BİRLEŞMELİDİR. ANCAK BÖYLE BİR KOPUŞ HALKIN ÇIKARLARINI GARANTİ ALTINA ALABİLİR.

1905 DEVRİMİ'NDEN GERİCİLİK YILLARINA SINIFIN ÖNCÜ PARTİSİ

Gericiğin kalesinde bir devrim provası

GERİ BİR ÜLKEDE KALABALIK VE GELİŞKİN BİR İŞÇİ SINIFI İLE NE YAPILIR SORUSUNA, MENŞEVİKLER 'DEMOKRASİ İÇİN MÜCADELE' DERKEN, BOLŞEVİKLER 'İŞÇİ İKTİDARI İÇİN HAZIRLANAN DEVRİMCİ BİR SINIF PARTİSİ' YANITINI VERİYORDU. 1905, MENŞEVİKLER İÇİN İŞÇİ SINIFININ BİR DEVRİME HAZIR OLMADIĞININ KANITIYDI. BOLŞEVİKLER İÇİN İSE 1905, İŞÇİLERİN DEVRİMCİ GÜCÜNÜ GÖSTERDİĞİ BİR PROVA...

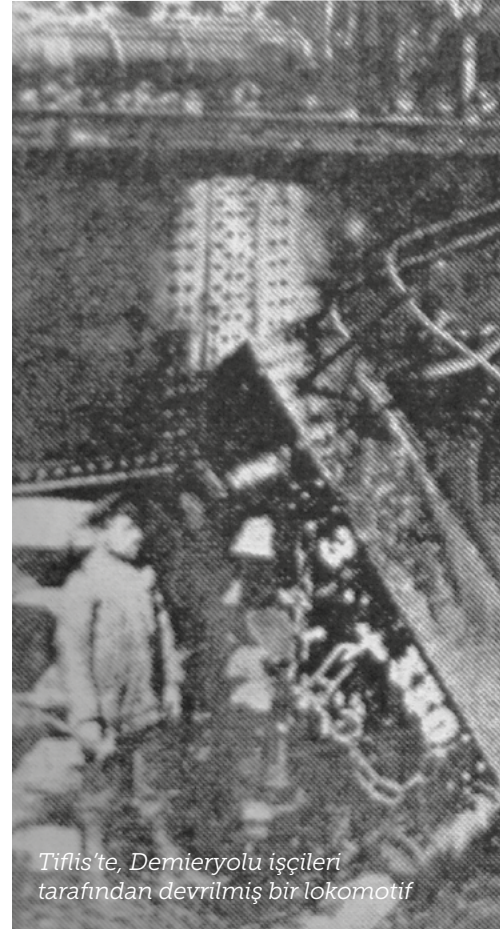
1848 Devrimleri'nin Avrupa'daki yenilgisi, burjuvazinin Avrupa'nın pek çok ülkesinde emekçi sınıflara karşı aristokrasıyla uzlaşma yoluna gideceği büyük bir gericilik döneminin de habercisiydi. İşçi sınıfının bir sonraki devrimci atılımı olan Paris Komünü'nün, 1871 yılında Fransız burjuvazisi ve Prusya gericiliği tarafından kanla boğulmasının ardından daha da koyulaşan bu gericilik döneminin en karanlık coğrafyalarından biri, Avrupa gericiliğinin kalesi olan Rus Çarlığı'ydı kuşkusuz. Prusya ve Avusturya ile kurduğu Üç İmparatorlar Birliği ile Avrupa'da karşı devrimin bekçisi rolüne soyunan Rus Çarlığı, aynı zamanda kendi ülkesinde emekçilere nefes aldırmayan bir otokrazi ve Rus olmayan halklar için bir hapishaneydi.

On dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısı itibariyle kapita-

listleşme yoluna girmiş olan ve özellikle Moskova, Petersburg, İvanovo-Voznesenk gibi bazı merkezlerde sanayileşmenin sonucu olarak kayda değer bir işçi sınıfının doğuşuna tanıklık eden Rusya, yine de çok büyük bir tarım ülkesi olmaya devam ediyordu. Kölelik koşullarında yaşayan milyonlarca serfin özgürlüklerini ancak 1861'de kazandıkları bu ülke, sadece siyasal açıdan Avrupa gericiliğinin kalesi olarak görülmekle kalmıyordu. Dönemin pek çok sosyalisti için henüz bir işçi devriminin nesnel koşullarının ortaya çıkmadığı, bir burjuva devriminin bile ufukta görülmediği geri kalmış bir ülkedydi aynı zamanda.

Bu nedenle, yeni bir yüzyıl başlarken kimse Avrupa'da yeni bir devrimci dönemin kıvılcığının Avrupa'nın bu köhnemiş köşesinde çakmasını beklemiyordu. Rusyalı devrimcilerin

çok büyük bir bölümü de öyle. Rusya'nın geri kalmışlığı, aristokrasıyla otokrasinin gücü ve uzak bir gelecekteki sosyalist devrimi öncelmesi gerektiğine inanılan burjuva demokratik devrimi üzerine yapılan tartışmalar, daha doğum anında Rus sosyal demokrasisine hiç silinmeyecek bir şekilde damgasını vurmuştu. Rus Sosyal Demokrat Partisi'nin resmi olarak kurulduğu 1903 tarihli ikinci kongresinde Bolşevikler ile Menşevikler arasında yaşanan ayrışma, partinin görevlerinin neler olması gerektiğini içeren partililik tanımına dair bir tartışmadan çıkmış olsa da, bu tartışmanın temelinde Rus işçi sınıfının önünde duran tarihsel görevin ne olduğu sorusu yatıyordu. Daha gevşek bir örgütlenmeyi savunan Menşevikler, işçi sınıfının öznesi olacağı bir sosyalist devrimin Rusya'nın gündeminde olmadığını söylü-

Tiflis'te, Demiryolu işçileri tarafından devrilmiş bir lokomotif

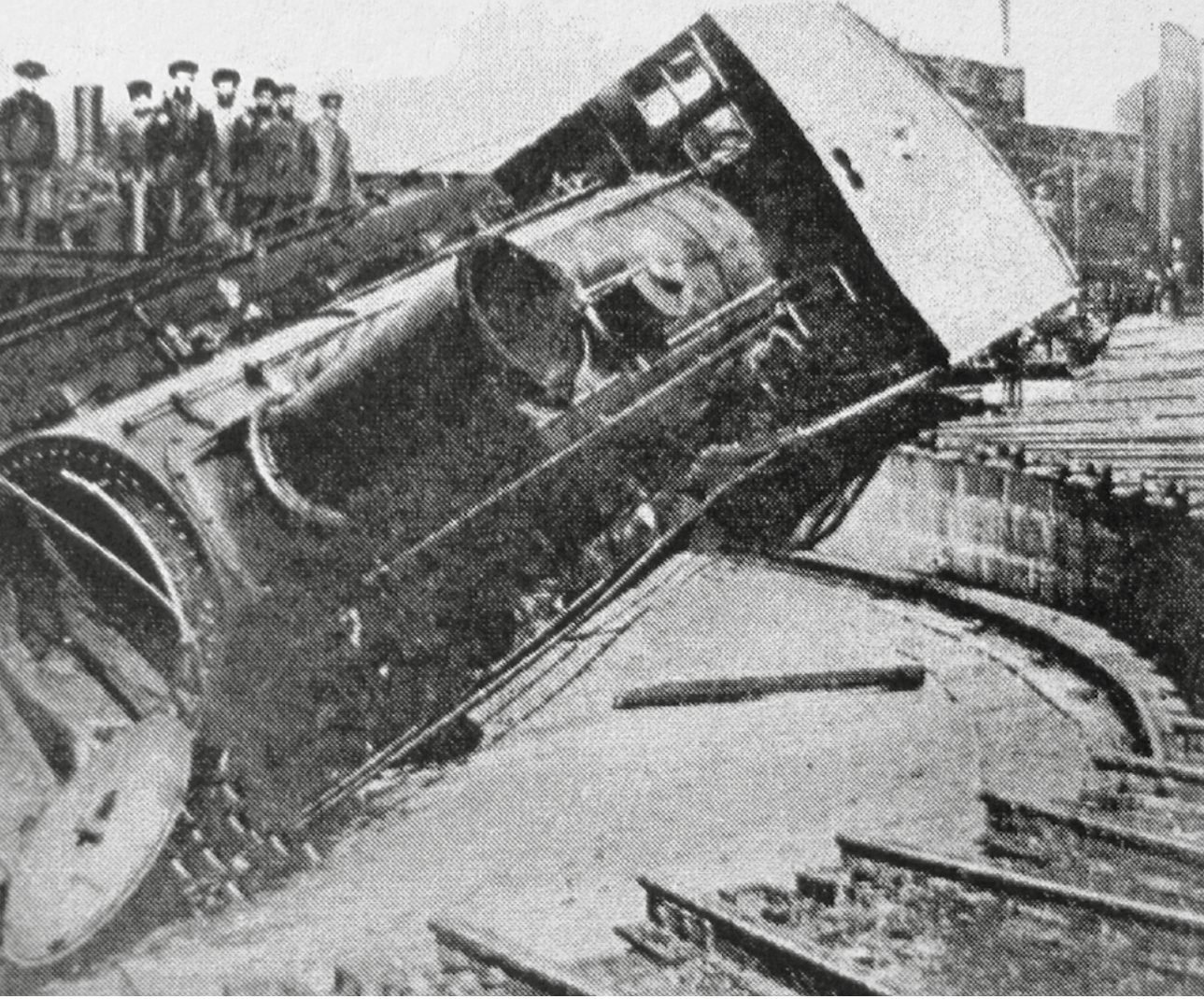
yor ve işçi sınıfına muhtemel bir burjuva demokratik devrim sürecinde burjuvazinin müttefiki olma rolü biçiyorlardı. Sosyalist devrim ancak Rusya'da burjuva devrimi gerçekleştikten, burjuva demokrasisi kurulduktan ve işçi sınıfı nicel ve nitel olarak geliştikten sonra tarihsel bir olanak olarak ortaya çıkabilirdi. Oysa Bolşevikler, burjuvazinin bütün Avrupa'da ilerlilik barutunu çoktan tükettiğinin farkındaydılar ve burjuva toplumunun talepleriyle yükselecek muhtemel bir demokratik devrimin ancak işçi sınıfı öncülüğünde başarılı olabileceğine ve böylesi bir gelişmenin de herhangi bir ara dönem olmaksızın sosyalist devrime evrilebileceğine inanıyorlardı. Lenin'in daha sıkı, disiplinli ve mücadeleci bir öncü parti yaratma ısrarının altında bu yatıyordu.

BİR DEVRİM PROVASI: 1905

1903 yılında bu tartışma üzerinden ayrılan ve fiilen iki farklı parti olarak örgütlenme yoluna giden Rus sosyal demokratları, üzerinde bu kadar tartıştıkları devrimin iki yıl sonra gerçekleşeceğini beklemiyorlardı elbette. On dokuzuncu yüzyılla birlikte hız kazanan Rusya'nın kapita-

İlya Repin'in "17 Ekim 1905" isimli tablosu

olmadığına dair tezlerinin kanıtı olarak görmüşlerdi. Sosyalist devrim için proletaryanın güçlenmesi, bunun için kapitalizmin gelişmesi, dolayısıyla bir burjuva demokratik devriminin yaşanması şarttı. Menşevikler partinin ve işçi sınıfının sosyalist bir devrim için hazırlanmasını tamamen gündemden çıkararak proletaryayı burjuvazinin yardımcı bir müttefiki rolünü oynamaya mahkûm ettiler. Partinin işlevini “siyasi hayata burjuva demokrasisini getirmek, bu demokrasiyi geliştirmek ve burjuva toplumu radikalleştirmek” diye tanımlıyorlardı.

Bolşevikler ise, işçi sınıfının 1905 Devrimi’nde sadece otokrasiyi ezme arzusu duyan bir güç değil, onu gerçekten ezebilecek bir güç olduğunu gösterdiğini düşünüyorlardı. Lenin’in dikkat çektiği gibi, 1905 Devrimi, tarihte kitlesel siyasal grevin olağanüstü önemli bir rol oynadığı ilk büyük devrimdi. İşçi sınıfının, devrimci durumla birlikte olağan barışçı zamanlardakinden yüz kat daha büyük bir savaşıma gücü üretebileceği ortaya çıkmıştı. İnsanlık, proletaryanın gerçekten yüce hedeflere yönelen ve gerçekten devrimci biçimde yürütülen bir savaşı ne kadar büyük, ne kadar muazzam bir çaba harcama yeteneğine sahip olduğunu ve olacağını, 1905’le öğrenmişti. Bu devrim, işçilerin silahlanaarak gerçek bir sınıf karakteriyle devletin karşısına dikildiği ilk örnekti. Dahası Bolşevikler devrim sırasında kitle hareketiyle öncü örgüt arasındaki ilişkiye dair çok önemli deneyler biriktirdiler.

Bolşevikler, gerici yıllarını bu deneyimler ışığında işçi sınıfının öncü partisini yeniden inşa ederek ve 1911-12 yıllarında yeniden yükselen işçi mücadelesiyle kalıcı bağlar kurarak geçirdiler. Burjuvaziye baktıklarında Menşevikler gibi demokratik devrimle otokrasiyi yıkıp sosyalist devrimin önünü açacak bir özne değil, bizatihi otokrasiye ve karşı devrime sırtını yaslayarak işçi sınıfına karşı Rus tarihinin en büyük saldırısını başlatmış bir düşman sınıf görüyorlardı. Hem siyasal rejimin hem de siyasal rejimi yıkacak öznenin sınıfsal niteliğine dair son derece berrak fikre sahip olan Bolşevikler, bu sayede Büyük Ekim Devrimi’yle işçi sınıfını iktidara taşıyacak siyasal stratejiyi geliştirebildiler.

■ Oğuz Kavala

listleşme süreci beraberinde hem sömürünün yoğunlaşmasını hem de işçi hareketinin filizlenmesini getirmiş, grevler Rus işçi sınıfının temel mücadele aracı olarak ortaya çıkmıştı. Fakat yükselmekte olan toplumsal huzursuzlukların bir devrimci duruma evrilmesini tetikleyen Rusya’nın Japonya ile girdiği Doğu Asya üzerindeki hâkimiyet mücadelesinin askeri bir yenilgiyle sonuçlanması ve buna bağlı olarak emekçi halkın koşullarının çok daha ağırlaşması oldu.

Bu ortam içinde yüz binden fazla işçinin St. Petersburg kentinde, ellerinde Kilise bayrakları ve Çar’ın resimleri olduğu halde, babaları olarak gördükleri Çar’dan temel demokratik hakların tanınması, bir kurucu meclis toplanması, savaşın sona ermesi, sekiz saatlik iş günü ve toprak reformu istemek üzere düzenlediği gösteriye Çar’ın emriyle ateş açılması ve binin üzerinde işçinin katledilmesi, iki yıl sürecek bir devrimci dönemin fitilini ateşledi. Lenin’in de belirttiği gibi “devrim öncesi Rusya’sının aydınlatılmamış işçileri, çarın, hâkim sınıfın başı olduğunu, yani daha şimdiden, bin bir ilişkiyle büyük burjuvaziye bağlı olan, tekelcilerini, ayrıcalıklarını ve kârlarını

şiddetin her yoluyla savunmaya hazır büyük toprak sahiplerinin başı olduğunu bilmiyorlardı.” Kanlı Pazar’da çok büyük bir bedel ödeyerek bu önemli dersi öğrenen işçiler, Çarlığa ellerindeki en etkili silahla, yaygın grevlerle yanıt verdiler. Devrimin sadece ilk ayında 440 bin işçi greve çıktı ki bu sayı son on yılda düzenlenen grevlere katılanların sayısına eşitti. Sadece işçilerin değil, üniversite öğrencilerinin, köylülerin ve ünlü Potemkin Zırhlısı’nda olduğu gibi askerlerin de katıldığı bu devrim süreci, bir yandan Çarlığın oyalama ve reform vaatleriyle hareketi bölme, diğer yandan da devrimci hareketi kanla bastırma çabalarına tanıklık etti.

1907 yılında büyük bir karşı-devrimci terör dalgasının ardından sönümlenen 1905 Devrimi’nin en önemli özelliği, sosyal demokrat hareketin son derece güçsüz ve bölünmüş olduğu, dahası böyle bir gelişmeyi beklemediği bir anda kendiliğinden patlaması ve Bolşeviklerin Moskova’nın

ünlü işçi mahallesi Presnya’da örgütledikleri silahlı ayaklanma gibi önemli girişimlere rağmen sönümleninceye dek de bu niteliğini korumasıydı. Hem hâkim sınıfların yükselen devrimci dalganın önünü kesmek için ellerindeki tüm araçları tüketmemiş olması hem de hareketin örgütsüzlüğü nedeniyle ödenen büyük bedellerin ardından sönümlenen 1905 Devrimi’ni, Rus burjuvazisi ve aristokrasinin devrim tehdidine karşı Çarlığın arkasında saf tuttuğu yeni ve büyük bir gerici dönem takip etti.

DEVİRİMİN ARDINDAN

Rus sosyal demokratları 1905 Devrimi’ne hazırlıksız ve örgütsüz yakalanmış olsalar da hem bu devrimci süreçten hem de sonraki gerici yıllardan önemli teorik ve pratik dersler çıkardılar. Fakat bir kez daha sosyal demokrat hareketin

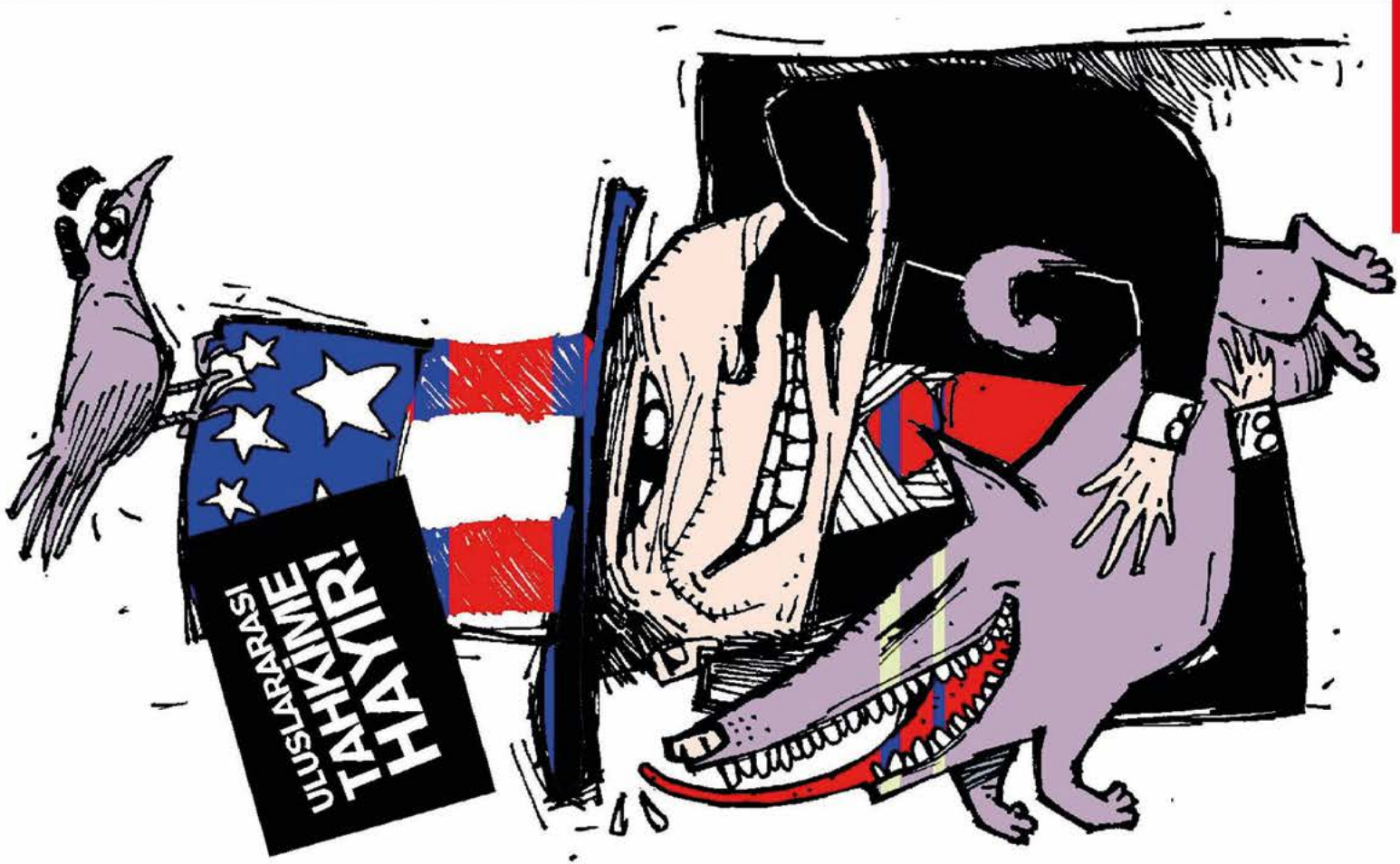
iki kanadı süreci birbirinden çok farklı değerlendirmişti. Menşevikler, yenilgiyi Rus proletaryasının sosyalist devrim için henüz yeterince güçlü

Okuma önerileri

V. I. Lenin, “1905 Devrimi Üzerine Konuşma”
Kemal Okuyan, “Ne Yapmalı”cılar Kitabı, Yazılama Yayınevi
E. H. Carr, Bolşevik Devrimi, Cilt 1, Metis Yayınları

yağma yok!
Sosyalizm
var

İşçi sınıfı göreve SÖMÜRGE DEĞİL SOSYALİST TÜRKİYE

SOSYALİST İKTİDAR PARTİSİ